

brat *frančišek* 3

- Nagota
- Blaženi Franz
Jägerstätter OFS
- Frančiška Koren OFS
- Aleppo: čudež med
razbitinami

»Vstali Kristus
je ljubeče odel
našo nagoto
s prazničnim
belim oblačilom.«

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
Nagota
Frančišek Asiški, moj brat ...
- 8 Naša evangelizacija
Kateheza papeža Frančiška
o poroki in zakonski zvezi – 2. del
- 10 Iz naših družin
Volilni kapitelj KB Novo Mesto – Sv. Lenart
Novo vodstvo KB OFS Celje – sv. Cecilija
Duhovna obnova KB Škofja Loka
- 13 Frančiškov svetni red
Kristus je res vstal!
Srečanje svetov pokrajinskega bratstva OFS MB
Srečanje svetov pokrajinskega bratstva OFS LJ
Blaženi Franz Jägerstätter
Frančiška Koren OFS
- 25 Mladi Frančišku
Stigme – znamenja Kristusove ljubezni?
- 28 Pravičnost in mir
Mestna knjižnica Izola gosti razstavo
o otroštvu v Afriki
- 30 Razvedrilo
Nagradni okvir
- 31 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (23)
- 33 Sveta dežela
Alepo: čudež med razbitinami (prevod)
Moj slovenski camino
Počitniški potopis po Karelji, Norveški,
Švedski, Finski, Talinu in St. Peterburgu
Romanje v Indijo

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si

Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Naslovka: Moj križ, internet
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Nonparel d.o.o., Medvode

Naklada: 2.250

Naslov uredništva:

Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto
tel.: 07-338-14-77
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si
faks 07-338-14-79

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820

Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-16.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Šmarnični mesec nas vsako leto znova obrača k Mariji, ki je bila obvarovana nagote izvirnega greha. Tudi nas zagrinja s svojim plaščem, ona – *Pribežališče grešnikov* in *Mati usmiljenja* – da jo lahko prosimo milosti.

Med deli usmiljenja najdemo tudi »nage oblačiti« in »grešnike svariti«. Kaj nas v resnici bolj razgali: grešno dejanje ali kesanje in priznanje greha? Po grehu skušamo svojo nagoto zakriti, po kesanju in odpuščanju pri spovedi pa smo zopet ogrnjeni z belim krstnim oblačilom.

Preberite razmišljanje s. Vide Tomažič ŠŠFKK o nagoti, ki je tema pričujoče številke revije Brat Frančišek.

V minulih mesecih je bilo izvoljenih nekaj novih vodstev krajevnih bratstev OFS, srečali pa so se tudi sveti pokrajinskih bratstev Ljubljane in Maribora.

Med znanimi člani OFS tokrat najdemo »neznanega« mučenca Franza Jägerstätterja, ki je bil dolgo časa zamolčan, naposled pa vendarle odet v bela oblačila mučencev.

Pogovarjali smo se s s. Frančiško Koren OFS iz KB LJ – Šiška, ki je v svojem življenju nanizala veliko izzivov in preizkušenj, vedno znova pa razveseljuje s svojo ponižnostjo, pozornostjo in skromnostjo.

Mladi frančiškan br. Melhior Grošelj OFM je diplomiral na teološki fakulteti in napisal diplomsko nalogo z naslovom: *Stigme – znamenja Kristusove ljubezni?* Pokukajte v kratek pogovor z njim.

Svetodeželska rubrika nam odkriva doživljanje romarjev in kaže veliko darežljivost za potrebe kristjanov v Sveti deželi.

Drage bralke in bralci, želim vam prijetno branje in veliko moči za dela usmiljenja!

Vse dobro! Br. Janez Papa

Nagota

Odeti se v nagoto

Ko sta bila Adam in Eva še vsa zazrta v svojega Stvarnika, sta z radostjo sprejemala sebe takšna, kot ju je Bog ustvaril: naga – odvisna od Darovalca življenja (prim. 1 Mz 2,25). Ko pa svoj pogled usmerita k Skušnjavcu in sprejmeta lažno obljubo, da lahko sama postaneta vir življenja in sreče, dejansko iz urejenosti stopita v zmedo, iz luči v temo, iz odnosa v osamljenost, iz povezanosti v razdeljenost. Občuti ta strah, sram, krivdo – pred Bogom, pred drugim in pred seboj. Delež njune dediščine je v vsakem od nas, tudi kot dvom v Boga. A Bog ju v svoji ljubezni ni zapustil, temveč je njuno nagoto pokrtil. *Verujemo, da milostno oblači tudi nas?*

Nag sem bil in ste me oblekli (Mt 25,36)

S svojimi oblačili oskrbovati potrebne je bolj ali manj aktualen izziv. V dobi izobilja je to za marsikoga dosti lažje, kot je bilo za sv. Martina podariti beraču polovico plašča, s katero je smel kot vojak razpolagati. Lepo je dati oblačila, obutev, odeje tistim, ki so nenadoma ostali brez njih ali pa jih sploh niso imeli. S hvaležnostjo darovalcem smo sestre ob zadnji vojni na Balkanu tudi v Rimu večkrat pozno v noč urejale prejete potrebščine in pripravljale pošiljke. Ob tem mi je bilo kdaj zelo hudo – ko sem naletela na strgana in umazana oblačila, posebej še intimna. Občutila sem žalost in sram za posameznike, ki bi s prinesenim človeka v stiski morda nevede »slekli« njegovega dostojanstva

ter še bolj izpostavili njegovo nagoto. *Se trudimo s svojim darom stopiti v kožo prejemnika?* Bog je Adama in Evo tankočutno oblekel in ju zaščitil (prim. 1 Mz 3,21).

Nagota nas ne more ločiti od Kristusove ljubezni (prim. Rim 8,35)

Človeška nagota kot prvotno znamenje najdragocenejše božje stvarjenine je s prvim grehom izgubila svoj sijaj. Človek se je začel sramovati sebe kot krhkega, minljivega, golega. Da bi to prikril sebi in drugim, marsikdaj nehote bližnjega uporabi kot predmet potešitve svojih najglobljih hrepenenj. Nezavedna želja, da bi se s prilaščanjem drugega in nadvlado nad njim počutil močnejšega ter postal »nekdo«, ga vedno prevara – pusti ga praznega, neizpolnjenega, negotovega, polnega strahov zase ter še bolj odvisnega od drugih.

Od tu razne zlorabe: od dejanske in virtualne prostitucije, trgovine z ljudmi do najrazličnejših oblik zasužnjevanja drugega, tudi sozakonca in otrok. Vse to pušča za seboj globoko in dolgotrajno ranjenost – telesno, duševno, duhovno. Bog pa lahko po vsakem od nas nekoga kliče iz teh ujetosti, iz groba sužnjev. Potrpežljivo čaka, da se ta pusti priklicati in stopi na pot osvobajanja, ki vodi v življenje. Še slišim krik bolečine – morda notranjega izhoda – rimske prostitutke, ko sem zvečer na poti z univerze nehote prečkala »njeno« parkirišče. Le resnična in močna ljubezen se more postopno in zaupno približati tej ranjeni nagoti – v velikem spoštovanju njene enkratnosti in skrivnosti (prim. Lk 7,48.50; Jn 8,11b).

Tudi v domu starejših občanov marsikdaj vstopim v nagoto bližnjega – popolno telesno odvisnost, nemoč, tudi obup. A sočutje, dobra beseda, potrpežljiva vztrajnost, predvsem pa

molitev in blagoslov sčasoma odtajajo notranjo pregrado, ki je z leti zaprla izhod. In ganljivo se srečata dve nagoti: Kristusova v Rešnjem Telesu blago odene človeško, da upadlo lice kar zažari.

Slecimo starega človeka in oblecimo Kristusa (prim. Kol 3,9-10)

Soočiti se s svojo nagoto – z vsem, kar smo, ni lahko. Pri tem potrebujemo tudi pomoč drugega – njegovo sprejemanje, spoštljivost, zaupnost. Bog, ki je ljubeče oblekel Adama in Evo, se je z učlovečenjem odel v nagoto. Z darovanjem Sina na križu se je popolnoma razgalil, da bi nas s tem rešil sužnosti greha. V Kristusu nas je posinovil, nam podaril novo dediščino: možnost, da postajamo vse bolj Božji.

Kako vzljubiti lepoto – kakršne nas je Bog ustvaril ter z veseljem sprejeti svojo odvisnost od Njega? Sv. Frančišek Asiški je to pokazal zelo radikalno, ko se je pred svojim očetom, someščani in cerkvenimi dostojanstveniki slekel do golega in pokazal solidarnost z razgaljenim Sinom.

Kaj pa mi? Vstali Kristus je ljubeče odel našo nagoto s prazničnim belim oblačilom. Ko se pri vsaki sveti maši skupaj z Njim darujemo, »razlamljamo«, skupaj z Njim tudi vstopamo v zmedo, stisko bližnjega in sveta. Daje nam možnost, da se pustimo odeti v nagoto, tudi sramoto udov njegovega Telesa, in postanemo solidarni z vsakim.

V prihajajočih toplih dneh začnimo najpreprostejšo in konkretno obliko solidarnosti: spoštljivo in praznično odeti vstopajmo v svetišča, posebno še k obredom. Iz spoštovanja do Kristusa, do duhovnika in vernega občestva.

s. Vida Tomažič, ŠSFKK

Frančišek Asiški, moj brat ...

Kaplje srčne krvi iz stigem
pronikajo skozi tvoj rjavi redovni plašč
kot znamenje sveto, tiho polzijo iz rane
in skozi razprte dlani, darovane ...
Tvoj umik v samoto, razodeto spoznanje,
popolna predanost, le v voljo Najvišjega uprte oči,
vse spominja – kot nekoč – na vrt Getsemani ...

Zazrt v nov smisel življenja
odločno si krenil v nove poti in sledi.
Zapustil si staro življenje, njegove pasti
in spotoma našel zaklad svoj, sprejel Jezusov nauk
z obljubo neminljivosti.

Skozi redovne obljube uboštva, pokorščine, čistosti,
skozi nova spoznanja, preizkušnje zvestobe,
iz globin vere v Boga in svoje odpovedi svetu
postal mnogim si spremljevalec, duhovni vodnik, oče in brat,
zgled spreobrnjenja in spokornosti, v žaru svetem,
v srcu od Ljubezni Božje razvnetem.

V samotnem bivališču, tam daleč, visoko na gori,
živiš navidezno ujet – a bolj svoboden od vseh
človeških ujetosti, praznin, nesmislov in ječ ...
V umik od sveta, njegovih potreb in želja,
v zorenju za Boga, ti jasno in vdano,
na pot tvojo, v spoštljivem spoznavanju svetih skrivnosti,
zgovorno dovolj – sijejo le čiste in svetle zvezde Neba.

Če povrne se misel v življenja tvojega mladega dni ...

Sčasoma podoben Ljubljenemu na križu,
vse bolj in bolj postajaš ti ...

Tvoje zvesto vodilo, nekdanj ponosni mladenič,
ki hotel si vitez postati,
je nič več in nič manj kot Beseda Njegova,
ki mamljiva je bolj kot orožje, ostrejša in močnejša kot meč
in ki v srcu kot večne Ljubezni pečat
nepreklicno žari

in gori za Boga Stvarnika, za Svetega Duha,
za križanega Jezusa – Odršenika sveta!

Frančišek, asiški ubožec – a v resnici božji asket, prvi manjši brat,
nepopisno bogat si v svoji ponižni majhnosti!
Dan za dnem vztrajno in zvesto, neutrudno zbiraš opeko,
ki najprej malo, a nekoč kasneje vesoljno Cerkev utrdi, okrepi
in z novo močjo in pogumom gradi.
Namesto časti, obilja in mehkih oblačil

izbereš raševinasto haljo – zgled preprostosti!
Namesto orožja, zdravic in veselih gostij
bolj ljubo ti bistri potoček z gore žubori in sveže zorano polje dehti
in raje Hvalnico Bogu in njegovemu stvarstvu,
od lepote zelene narave in pesmi škrjančka prevzet, božji poet,
veselo v navdihu ob delu poješ nam ti,
ki Evangelij postal ti je vir vsega upanja, nad, smisla, ljubezni, moči ...

Mala Porciunkula, Greccio, La Verna, Carceri ...

Samotne stezice, ceste kamnite starodavnih mest,
rdečerjavi prah kmečkih poti,
polja rodovitna, gozdovi, travniki,
vinogradi, ptice pod nebom, oljčni nasadi,
toplo sonce, ki greje, dih vetra,
ki preko krajev domačih in drugih nežno zaveje ...
Pesem, beseda, trdo delo kmetov in veselje preprostih ljudi,
goreče oznanjevanje Božje besede,
Tvoji popotni tovariši, bratje redovni in Klarine sestre,
postali so Tvoj zemeljski dom,
vse to po dotiku ožjega razodetja in milosti.

Ti pa postal iz srca si brat vsemu in vsem.

Tvoj smisel življenja, naš sveti zavetnik narave,
ustanovitelj redov,

še danes živi v ljubezni do Boga in stvarstva njegovega,
številne množice tvojih bratov in sestra.

Prav v svoji preprostosti, veselju, iskreni bogovdanosti
še vedno ostajaš navdih za mnoge ljudi,
ki zavedajo se človeške minljivosti, majhnosti, nepopolnosti,
a obenem pravega, resničnega, edinega vira miru in vsega dobrega
in še najbolj veličine Boga vsemogočnega.

Ob zatonu življenja tvoje skoraj oslepele oči
vidijo in prepoznajo mnogo več, kot mi vsi.

Saj skozi prazne obljube, nemir in uboštvo duhovno,
skozi minljivosti tega sveta,
skozi zemeljski prag smrti,
ljubeče zazrt v Križanega,
zreš in vidiš tja daleč, visoko in globoko, v bistvo in jedro vsega,
v samo obljubo večnosti Kraljestva Božjega.

Frančišek Asiški, naš in Jezusov manjši brat,
kot Cerkve graditelj, vogelni kamen, redovni ustanovitelj,
glasnik miru, pogumni pričevalec in oznanjevalec Božje ljubezni,
svetnik si davnih in današnjih dni.

S svojim zgledom preprostosti, vere, ljubezni, kreposti,
veselja, zvestobe in srčnosti
vedno znova na pot svetosti,
dramiš, kličeš in vabiš nas ti.

Kateheza papeža Frančiška o poroki in zakonski zvezi – 2. del

Komisija za družino pri OFS je v začetku letošnjega leta poslala po narodnih bratstvih gradivo s prošnjo, da se obdela letošnje leto po bratstvih. Med material je vstavila tudi dve papeževi razmišljanji o družini, ki ju je podal v sklopu katehez o družini, ki so lansko leto (2015) zaznamovale papeževe govore na sredinih audiencah. Po prvi katehezi, ki je bila objavljena v prejšnji številki, sedanja prinaša drugo katehezo, ki jo je papež Frančišek imel 6. maja 2015.

Drage sestre in bratje, pozdravljeni. Na naši poti katehez, ki govorijo o družini, se bomo danes dotaknili lepote krščanskega zakona. Ta ni zgolj ceremonija v cerkvi z rožami, oblekami in fotografiranjem. *Krščanski zakon je zakrament, ki se obhaja v Cerkvi in ki tudi oblikuje Cerkev, ker je začetek nove družinske skupnosti.*

O tem govori apostol Pavel v Pismu Efežanom: »*Ta skrivnost je velika; jaz pa pravim: glede Kristusa in glede Cerkve*« (Ef 5,32). Pavel, navdihnjen s Svetim Duhom, zatrdi, da je ljubezen med zakoncema podoba ljubezni med Kristusom in Cerkvijo. *Nepojmljivo dostojanstvo!* Ta ljubezen je vpisana v Božji stvariteljski načrt in številni krščanski pari so jo s Kristusovo milostjo, kljub svojim omejitvam in grehom, uresničili.

Sveti Pavel, ko govori o novem življenju v Kristusu, pravi, da so kristjani – vsi kristjani – poklicani k temu, da se ljubijo med seboj, kot jih je ljubil Kristus, torej, da se »*podreajo drug*

drugemu« (Ef 5,21), kar pomeni so na uslugo drug drugemu. Tu vpelje analogijo med paroma mož-žena in Kristus-Cerkev. Primerjava je sicer nepopolna, a jo moramo razumeti v duhovnem smislu, ki je največji in revolucionaren, obenem pa preprost in na dosegu vsakega moškega in ženske, ki zaupata v Božjo milost.

Mož mora ljubiti ženo »*kot svoje lastno telo*« (Ef 5,28), pravi Pavel. Ljubiti jo mora kot je Kristus »*vzljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe*« (Ef 5,25). Se moške, ki ste danes navzoči tukaj, tega zavedate? Ali ljubite svoje žene kot Kristus ljubi Cerkev? Ne gre za hec, ampak za resno stvar. Učinek te radikalne predanosti, ki se zahteva od moža glede ljubezni in dostojanstva žene ter po Kristusovem zgledu, mora biti ogromen v sami krščanski skupnosti. *Seme evangelijske novosti, ki ponovno vzposta-*

vlja izvirno vzajemnost v predanosti in spoštovanju, je v zgodovini počasi zorelo in na koncu prevladalo.

Zakrament zakona je veliko dejanje vere in ljubezni: pričuje o pogumu zakoncev, da verujeta v lepoto Božjega stvariteljskega dejanja in živita ljubezen, ki vedno spodbuja iti onkraj, onkraj sebe in tudi onkraj same družine. Krščanska poklicanost k ljubezni brez zadržka in brez mej je tisto, kar je s Kristusovo milostjo osnova svobodnega pristanka, ki osnuje zakon.

Cerkev je v polnosti vključena v zgodbo vsakega krščanskega zakona: izgrajuje se z njegovimi uspehi in trpi zaradi njegovih padcev. Z vso resnostjo se moramo vprašati, ali kot verniki in kot pastirji v celoti sprejemamo to neločljivo vez med zgodovino Kristusa in Cerkve ter zgodovino zakona in človeške družine. Ali smo pripravljeni resno prevzeti to odgovornost, da torej vsak zakon gre po poti ljubezni, ki jo ima Kristus do Cerkve? Gre za veliko stvar!

V globini stvariteljske skrivnosti, prepoznane in ponovno vzpostavljene v svoji čistosti, se odpre še eno veliko obzorje, ki zaznamuje zakrament zakona. Odločitev, da se dva »*poročita v Gospodu*«, vsebuje tudi misijonarsko razsežnost, ki pomeni imeti v srcu razpoložljivost, da po Božjem blagoslovu in Gospodovi milosti postaneta »*za vse*«. Krščanska zakonca sta namreč soudeležena pri poslanstvu Cerkve. Za to je potreben pogum! Zato vedno poudarim, ko se srečam z novoporočenci: »*Pogumni ste!*«, kajti potreben je pogum za ljubezen, s kakršno Kristus ljubi Cerkev.

Obhajanje zakramenta mora vsebovati to soodgovornost družinskega

življenja v odnosu do pomembnega cerkvenega poslanstva ljubezni. Življenje Cerkve se tako vsakokrat obogati z lepoto zakonske zaveze, kot se tudi osiromaši vsakokrat, ko se iznakazi. Cerkev, da bi lahko vsem ponudila darove vere, ljubezni in upanja, potrebuje tudi pogumno zvestobo zakoncev v milosti njunega zakramenta! Božje ljudstvo potrebuje njuno vsakodnevno pot v veri, ljubezni in upanju, z vsem veseljem in napor, ki jih ta pot prinaša v zakon in družino.

Pot je tako za vedno dobro označena. Je pot ljubezni: ljubiti kot ljubi Bog, za vedno. Kristus ne neha skrbeti za Cerkev: vedno jo ljubi in vedno jo varuje. Kristus ne neha odstranjevati s človeškega obraza madežev in gub vseh vrst. Ganljivo in zelo lepo je to izžarevanje Božje moči in nežnosti, ki se prenaša s para na par, z družine na družino. Sveti Pavel ima prav, to je zares »*velika skrivnost*«. Moški in ženske, ki so tako pogumni, da nosijo ta zaklad v lončenih posodah naše človeškosti, so bistvena zaloga za Cerkev in tudi za ves svet. Bog naj jih za to blagoslovi tisočkrat!

Volilni kapitelj KB Novo Mesto – Sv. Lenart

Volilni kapitelj imamo vsaka 3 leta. A letos je bil še posebno pomemben, ker je 3 članicam sveta potekel dovoljeni rok posamezne službe: 9 let. Zato smo morali izvoliti druge članice. Volilni kapitelj je bil v **soboto, 21. 11. 2015**, ob 10.45 v Lenartovi dvorani.

Prisotni so bili: br. Jaro Kneževič OFM-Cap (iz Ljubljane), s. Marjetka Birk OFS (iz Ljubljane), br. Janez Papa OFM (naš duhovni asistent), 10 sester, novinec in en postulant. Bili smo sklepčni. Volitve je vodila s. Marjetka.

Najprej smo začeli z molitvijo *O vzvišeni in veličastni Bog* in s pesmijo *V raju blaženem*.

Izvoljeni so bili:

- ☞ Predsednica: **s. Ana Alessandra**
- ☞ Podpredsednica: **s. Majda Turk**
- ☞ Tajnica: **s. Antonija Colnar**
- ☞ Blagajničarka: **s. Pepca Podržaj**
- ☞ Odgovorna za vzgojo: **s. Nika Bratkovič**

Vsi izvoljeni smo bili toplo sprejeti s čestitkami in dobrimi željami za delo v bodočem 3-letnem mandatu. Potem nas je nagovoril br. Jaro Kneževič, ki se me je zelo dotaknil z besedami: »... Prebudimo vero v Duha. Deluje v naših mislih, besedah in dejanjih. Bog želi, da delamo dobro. Vse ostalo je od Boga. Kaj sem v telesu bratstva? Uho, oko, roke? Strežem? Ni važno. Nezamenljiv sem. Čeprav smo ubogi, slabotni, lahko tudi dajemo. Vsak daje in sprejema. Bog nam zaupa kakšno nalogo v bratstvu in daje tudi moč, da jo lahko v redu izvršimo. **ALI SEM DOVOLJ SLABOTEN, DA BOM KRISTUSOV SLUŽABNIK?** Izbriši strah

zaradi slabotnosti in omejenih moči! Bog bo dal milost! Sokrat je pokončno šel v smrt: popil je strup. Jezus pa je krvavi pot potil. Je razlika v smrti? Ne. Jezus se je hotel pokazati v slabosti, trpljenju. Postanimo orodje moči, ki nam jo daje Bog, v teh volitvah!»

V uvodnem govoru pa je br. Jaro Kneževič dejal: »... Sv. Duh nas oblikuje tam, kjer smo. Ne takrat, ko ni težav. Takrat, ko si gremo na živce. Jezus je rekel bogatemu mladeniču: 'Prodaj, kar imaš, in daj ubogim. Potem pridi in hodi za menoj!' Frančišek ni bogati mladenič, ki na te besede žalosten odide. Frančišek Boga in Božjo besedo vzame zares in potem vzdrži (očetov srd, posmeh prijateljev ...). Bog bo spregovoril po članih kapitlja. Izvoljeni naj sprejme svojo službo! Moramo naprej živeti in vzdržati ter krmariti. Srce naj bo mehko, ljubeče, čeprav bo tako mnogokrat tudi boleče. Prizadevajmo si za ljubezen! Hvala prejšnjemu in novemu svetu vašega krajevnega bratstva!«

HVALA vsem, ki ste kakorkoli sodelovali pri tem volilnem kapitolu našega krajevnega bratstva.

Ana Alessandra OFS

Novo vodstvo krajevnega bratstva OFS Celje – sv. Cecilija

Na tretjo velikonočno nedeljo so svoj novi mandat začeli sestre in bratje sveta Krajevnega bratstva Celje sv. Cecilija.

Iz poročila dosedanje predsednice s. Zdenke Penič so čas mandata prejšnjega sveta, ki je krepko presejal običajna tri leta, zaznamovali redna srečanja bratstva, hitro menjavanje duhovnih asistentov, sledenje pobudam z višjih ravni (kateheze, pisma ...), udeleževanje na raznih srečanjih, pozitivno finančno poslovanje, sodelovanje znotraj lastne župnije. Glavni dogodek pa so bile zaobljube desetih sester in bratov, ki so število v KB dvignili na 37.

Povezava med obema skupinama znotraj bratstva (novo in starejšo), priprava načrta, odgovornost in skrb za mlade pa so samo nekateri izmed izzivov, pred katerimi stojijo sestre in bratje novoizvoljenega sveta.

Vodstvo v Celju zdaj sestavljajo:

- ☞ Predsednik: **br. Jože Tomažič**
- ☞ Podpredsednik: **br. Janko Jurkovnik**
- ☞ Tajnica: **s. Angelca Pikl**
- ☞ Blagajničarka: **s. Betka (Barbara) Mori**
- ☞ Odgovorna za vzgojo: **s. Olga Jurkovnik**
- ☞ Bratski animator: **s. Sonja (Zofija) Slamnik**

Svetu, ki se je dajal na razpolago zadnja leta, najlepša hvala, novoizvoljenim sestram in bratom pa želimo veliko moči, poguma in odprtosti za navdihe Svetega Duha.

Fani Pečar

Duhovna obnova KB Škofja Loka

V srcu vsakega kristjana je želja živeti v miru in prijateljstvu z Bogom in ljudmi. Da to udejanjimo, pa sta potrebna trud in stalno delo na sebi. Sveto leto Božjega usmiljenja in postni čas nas kličeta, da poglobimo in izboljšamo naše medsebojne odnose. V bratstvu smo se odločili za enodnevno duhovno obnovo, ki je bila drugo soboto v februarju pri bratih kapucinih v Škofji Loki. Poleg našega duhovnega asistenta brata Bernarda smo v svojo sredo kot gosta povabili brata Marjana Potočnika iz Vipavskega Križa. Iztočnica njegovega razmišljanja o Božjem usmiljenju je bila Božja beseda: »Jezus ozdravi slepega berača pri Jerihi« (Lk, 18,35). Slep berač nam je zgled na naši duhovni poti. Kdor v stiski in z vero kliče Boga, mu Bog tudi odgovori. Potrebno je pogled usmeriti vase in se soočiti s svojo lastno slepoto. Naša vera se kaže v oprijemljivih dejanjih, to pa so telesna in duhovna dela

usmiljenja. Božje usmiljenje spreminja naša srca in jih odpira za sočloveka. Po končani katehezi smo si izmenjali mnenja in izkušnje, kako doživljamo Božje usmiljenje v konkretnih življenjskih situacijah. Srečanje smo zaključili z molitvijo in prijetnim prijateljskim druženjem. Hvala bratom kapucinom za gostoljubje in duhovno podporo.

Kristus je res vstal!

Drage sestre in bratje!
Naj vam Gospod da svoj mir!

Vsem pošiljam svoje najbolj bratske pozdrave, z enim izmed najstarejših krščanskih voščil: Veselimo, ker je Kristus vstal! Usmiljeni Nebeški Oče ni dovolil smrti, da bi premagala življenje. Prvi kristjani so že v prvem stoletju uporabljali voščilo: Kristus je vstal, in odgovorili: Zares je vstal! To je središče naše vere, za katero so prvi kristjani vedeli, da se mora kar naprej izpovedovati in deliti z vsemi. Kako lepo je imeti tako voščilo za svoj vsakdanji kruh! Luč se ne more skriti, veselje se mora deliti!

Glasniki vstajenja smo. Moramo pričati za Kristusa, ki je umrl za naše grehe, kakor je v Pismih. Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih (1 Kor 15,3-4). Naši svetni frančiškovski poklicanosti in poslanstvu pritiče, da smo blagovestniki te dobre novice.

Rešitev je prišla s križa, Kristusova smrt in vstajenje sta prenovila svet. Živimo v prenovljenem svetu, četudi bi včasih želeli to bolj očitno videti. V tem prenovljenem svetu moramo živeti, delati, izpolniti svojo poklicanost in poslanstvo.

Kristusovo delo odrešenja, ki se bistveno nanaša na zveličanje ljudi, vključuje tudi obnovo celotnega časnega reda. Zato je naloga Cerkev, poleg tega, da prinaša Kristusovo sporočilo in milost med ljudi, tudi v tem, da prepoji in izboljša časni red z duhom evangelija. Pri opravljanju te naloge Cerkev, izkušajo krščanski laiki apostolat tako v Cerkvi kot v svetu, tako v duhovnem kot v časnem redu. Te naloge, čeprav so raz-

lične, so tako povezane v edem Božjem načrtu, kajti On sam hoče spet dvigniti celoten svet v Kristusu in ga narediti za novo stvaritev, najprej na zemlji, v celoti pa poslednji dan. V obeh stanjih mora krščanskega laika, ki je tako vernik kot državljan, voditi ista krščanska zavest. (Apostolicam actuositatem II 5)

Več kot štirideset let smo že poklicani, da bi izpolnili to nalogo. Čas je, da pogledamo vase in znova začnemo. Vedno lahko prenovimo svoje življenje in smo tako še naprej sodelavci v Božjem prenovitvenem delu, vendar je velika noč prednostni trenutek, ko praznujemo in se veselimo neskončne Božje ljubezni in izkusimo, kako lahko ta ljubezen prenovi svet ter združimo svojo ljubezen in svoje napore z božjimi.

Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče! (Lk 6,36)

Letošnja velika noč je za nas posebna, ker je tudi letošnje leto posebno. Praznovanje je vedno nekaj posebnega, a če se potopimo v Božje usmiljenje in se mu skozi vse leto zahvaljujemo, je to nekaj izjemnega. Bog nam podarja svoje usmiljenje in nas vabi, da bi bili usmiljeni kot on. S tem pismom vas želim povabiti, da bi izpolnili svoje velikonočno veselje z odločitvijo, da boste še bolj zavzete priče vstajenja in delivci ljubezni usmiljenega Nebeškega Očeta.

Naše življenje mora biti skozi vse leto v tem znamenju – biti usmiljen. In kaj lahko bolje gradi naša bratstva kot Božje usmiljenje?

Usmiljenje je prva značilnost Boga. To je Božje ime. (Papež Frančišek – Andrea Tornielli: Božje ime je usmiljenje, 2015). Resnično verujemo, da naš red vodi Sveti Duh, za katerega je Frančišek izpovedal, da je resnični generalni minister reda, in po katerem Oče deli

svojo večno ljubezen. Trdno verujem, da nič ne more graditi pravega bratstva bolj kot Božje usmiljenje, ki nas vabi, naj bomo usmiljeni.

Vedno, posebej pa še letos, se moramo tega spominjati in delati ter živeti v skladu s tem. Kajti če sledimo telesnim in duhovnim delom usmiljenja, bodo postala naša bratstva bolj živa, bolje bomo razumeli težave drug drugega in bedo mnogih okoli nas in bomo bolj sočutni in tako bomo delili ljubezen in usmiljenje Boga svetu. Ali ni to naše apostolsko poslanstvo, ki prihaja iz naše poklicanosti?

V tem duhu vas na to veliko noč vabim k preučevanju in življenju telesnih in duhovnih del usmiljenja, predvsem v naših bratstvih, pa tudi vedno in povsod v svetu, v katerem delujemo.

Poznam pričevanja tistih mnogih sester in bratov, ki na mnoge načine hranijo lačne in dajejo vodo žejnim: v ljudskih kuhinjah, z zbiranjem hrane, s tem, da povabijo potrebne na svoj dom in v svoja bratstva. Kakšen blagoslov je biti Božje orodje, ki ga hrani nebeški Oče (M7 6,26). Takšna solidarnost in sočutje morata označevati tudi bratsko življenje znotraj Reda. Pozorni moramo biti na potrebe naših sester in bratov, tako v naših krajevnih bratstvih, kot tudi na mednarodnem nivoju. Razlike med narodnimi bratstvi, ki vključujejo naše brate in sestre, so velike, in kot sestre in bratje moramo vedno delovati na svetovnem nivoju v smislu solidarnosti in bratstva.

Mnogi, premnogi širom sveta živijo v pomanjkanju dostojanstva in socialne varnosti, ki bi morala biti označena s tem, da imajo potrebne materialne dobrine. Imeti prostor, da lahko ostaneš doma, zavetje, kamor se skriješ in dom za družino je nekaj, do česar ima vsak

človek pravico. Naš namen, da oblačimo nage in dajemo zavetje brezdomcem, je del tega, kako gradimo bolj bratski in evangelijski svet, da bo Božje kraljestvo lahko postalo bolj učinkovito. (Vodilo 14)

Prav tako moramo skrbeti za tiste, ki nimajo svobode gibanja, kot tudi tiste, ki so iz različnih razlogov ostali brez doma ali so v bolnicah ali v ječah. Bolni, starejši so naši bratje in sestre. Obiskovati bolne in tiste, ki so v ječi, je prednost, s katero izražamo, kako nas Bog ljubi: On je tisti, ki naredi prvi korak in ne glede na naše sposobnosti je On tisti, ki prihaja. On nas je prvi ljubil in njegova resnična ljubezen ne pričakuje nobenega vračila. To je tudi prednostni trenutek, da lahko občutimo, kaj Bogu pomeni svoboda: svoboda duha, svoboda duše, svoboda, da lahko ljubimo.

Pokopavati mrtve ne pomeni samo skrbeti za lepe pogrebe, ampak ponovno odkrivati dostojanstvo človeškega življenja. Spremljati moramo tiste, ki se soočajo z vstopom v Očetovo hišo in to bratsko spremljanje je izredna obogatitev za vse. To je prednostni trenutek, ko pomagamo nekomu, da se pripravi na vstop skozi poslednja vrata in spozna, da je to življenje na zemlji samo kratek, prvi del večnega življenja. Kristus je res vstal!

Vse to je pomemben del naše prisotnosti v svetu in našega dela za pravico, mir in ohranitev stvarstva.

V dodatku bi vas rad spomnil na dejstvo, kako zelo lahko duhovna dela usmiljenja gradijo naša bratstva. Ko govorim o bratstvih, mislim predvsem – a ne samo – na krajevna bratstva, ker je to prvo in najodličnejše mesto, kjer živimo našo poklicanost.

Duhovna dela usmiljenja so dejanja bratske ljubezni in sočutja, ki podirajo

zidove, gradijo edinost in nas bližajo Bogu. Kjer je usmiljenje in obzirnost, tam ni odvečnosti in trdosrčnosti (Adm. XVII.).

Odkriti moramo dragocen zaklad, ki nam ga Bog podarja v teh dejanjih.

Okrepiti moramo našo vzgojo v smislu človeškega, krščanskega in frančiškovega oblikovanja. To mora vključevati tudi svetovati tistim, ki dvomijo in poučevati nevedne. Odgovorni smo drug za drugega, z roko v roki hodimo po poti naše poklicanosti.

Grehi zastrupljajo bratstva, pa naj bodo zakriti ali očiti. Pogosto se bojimo posvariti drug drugega, večkrat smo preveč sramežljivi, vendar je naša dolžnost, da opomnimo grešnika z bratskim opominom, ga poskušamo s tem spraviti na pravo pot, v zelo ljubečem in bratskem duhu. Opominjanje ni nikoli obsodba ali sodba, ampak ljubeče bližanje z namenom, da bi ponovno vzpostavili ranjene bratske vezi. To je lahko prvi korak k spravi, ki nam pomaga prepoznati naše grehe in se spraviti s seboj, z Bogom in z bližnjim. Sprava vsebuje popolnost ljubezni. Mnogokrat se naši bratje in sestre, ali tudi sami, počutimo izgubljeni, prizadeti, ranjeni. Svoja bratstva gradimo, ko tolažimo žalostne in tudi takrat, ko potrpežljivo prenašamo težave. Potrpežljivost prinaša in prenavlja mir srca, ki ga daje Sveti Duh, tolažnik. S temi dejanji prinašamo duha v bratstvo in s tem duhom lahko vsak izmed nas odpušča žalitve.

Končno, ko molimo za žive in mrtve, se spominjamo, da naša bratstva neprestano rastejo. Ne pozabimo, da vidno število članov našega bratstva ni resnično. Imamo veliko, veliko sester in bratov, svetih, ki posredujejo za nas, in ki so resnični člani našega bratstva.

S temi dejanji bomo orodje božjega usmiljenja in ljubi Bogu in drug drugemu.

Leto usmiljenja je čudovit zaklad, velika priložnost za vse nas za rast v veri in ljubezni.

Še ena pomembna reč, kot kratek povzetek ali zaključek vsega, kar sem zapisal zgoraj. Ko se spominjamo gesla tega leta, večkrat prebirajmo Lukov evangelij:

Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Odpuščajte in vam bo odpuščeno. Dajajte in se vam bo dalo; dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo nasuli v naročje. S kakršno mero namreč merite, s takšno se vam bo odmerilo. (Lk 6,37-38)

Prenehajmo soditi in obsojati, odpuščajmo in dajajmo. Tri kratke besede, trije cilji, ki so pomembni za naše bratsko življenje. Tri stopnice v duhovne življenju, trije zidaki, ki jih položimo drugega na drugega. Prvi je pogoj za drugega in drugi je pogoj za tretjega. Moramo prenehati soditi in obsojati, da bomo sposobni odpustiti. Ko bomo odpustili, pa bomo lahko dajali našim bližnjim. Spomnimo se, dobra mera, zvrhana, se bo izlila v vaše naročje!

Božje usmiljenje nikoli ne spodbuja nadaljevanja slabih del, ampak je svetilka, ki nam kaže novo pot, na katero naj stopimo. Odrinimo na globoko, takoj zdaj! Dovolimo, da bo Bog obnavljal nas in naša bratstva!

Naj bo Kristus, vstali Gospod, naše veselje in pomoč. Vse in vsakogar imam v mojih mislih in molitvah.

Bratsko vas pozdravljam!

Vaš brat in služabnik

Tibor Kauser, generalni minister OFS

Rim, 20. marec 2016

Cvetna nedelja Gospodovega trpljenja

Srečanje svetov pokrajinskega bratstva Maribor

Vsoboto, 19.3.2016, na god sv. Jožefa smo pri svetem Jožefu v Mariboru imeli srečanje svetov krajevnih bratstev Pokrajinskega sveta Maribor. Začetek srečanja smo začeli s sveto mašo, ki jo je vodil p. Tarzicij Kolenko, somaševal pa je p. Jurij Štravs. Pri in tudi po samem obredu smo imeli čast pokloniti se relikvijam svetega patra Pija in mu izročiti svoje prošnje, svoje potrebe, sami sebe, svoje bližnje...

Osrednji del srečanja je vodil sociolog religije in predavatelj na teološki fakulteti dr. Igor Bahovec, in sicer nam je predstavil sinodo o družini in njene ugotovitve. Razložil nam je pomen sinode, katere glavni namen bi naj bil povezati življenje z naukom, kjer imajo predvsem družine in razna katoliška gibanja poseben pomen, saj lahko z vzgledom pokažejo, da se dá živeti nauk. Glavni namen bi naj bil delati z družinami za družine. V ospredju bi naj bila odprtost do ljudi, ki so nekako na obrobju Cerkve; namesto da jih obsojamo, bi bilo prav v njih prepoznati njihove dobre strani, jih razumeti, saj bodo le tako lahko prišli do sprememb in se vrnili v cerkveno občestvo. Dr. Bahovec nam je predstavil tudi stališče papeža Frančiška, ki je povedal, da se mora Cerkev odpreti in iti na obrobja, k ranjenim in trpečim in da so glavne nosilke evangelizacije družine.

Po predstavitvi je sledilo skupno kosilo »Pri Janezu« in nato še drugi del srečanja, ki smo ga namenili predstavitvi strateškega načrta OFS za prihodnjih pet let, nato pa je sledilo delo v treh skupinah.

V njih smo obdelovali tri različne teme:

1. Sveto leto usmiljenja: ukvarjali smo se z vprašanjem, kaj smo v povezavi z letom usmiljenja do zdaj v bratstvih že storili, kakšne cilje smo si zadali in kaj bi lahko naredili še v prihodnje.

2. Bratski animator: predstavila se je dobra praksa druženja vseh generacij Frančiškovih in podale so se prve usmeritve, kako navezati stik z mladino in otroki.

3. Mednarodni svet: govorili smo o tem, koliko nam je mednarodni svet poznan, kakšna pričakovanja imamo v zvezi z njihovimi predstavniki in kaj bi po našem mnenju lahko bile njihove naloge.

Srečanja so se udeležili sestre in bratje iz 12 krajevnih bratstev. Na srečanju se nam je pridružila tudi predstavica štajerske regije za FRAMO, Eva Veber.

Srečanje so organizatorji iz pokrajinskega sveta skupaj s sestrami iz krajevnega bratstva od svetega Jožefa čudovito organizirali, člani FRAME pa so pripravili presnece za vse navzoče, tako da smo se lahko naslednji dan brezskrbno udeležili cvetne nedelje. Evi z ekipo hvala.

br. Jožef Kozel

Srečanje svetov krajevnih bratstev pokrajinskega bratstva OFS Ljubljana

27. februarja 2016 v frančiškanskem samostanu v Kamniku

Srečanje smo začeli zjutraj s sveto mašo, pri kateri smo prisluhnili evangeliju s priliko o izgubljenem sinu (Lk 15,1-3.11-32). Pater Silvin nas je nagovoril na temo Božjega usmiljenja, ki je globoko bistvo Očetove Ljubezni.

Po maši smo se pozdravili v prostorih samostana ob kavi in čaju, nato pa se zbrali ob katehezi p. Silvina.

Nadaljeval je z nagovorom o Božjem usmiljenju, v katerem Bog odpira svoje srce naši nepopolnosti. Oče se razodeva v svojem odnosu do nas zlasti v Jezusu Kristusu, ki je izraz njegovega usmiljenja, saj se je v njem pokazal nemočnega in ubogega do nas. V priliki mlajši sin v uporniškem duhu in napuhu zapusti očeta ter gre v svet. Ko pade na svoje osebno dno, gre vase, se spominja očetove dobrote in takrat začne stopati na pot spreobrnjenja. Spreobrnjenje je torej tesno povezano s stalnim spominom na Božje očetovsko usmiljenje.

Odnos svetega Frančiška je bil sprejemanje in dajanje Bogu in bratom. Vedno je ponavljal, kako je vse v njegovem življenju dar od Gospoda – bil je spreobrnjenec, grešnik, ki mu je bilo odpuščeno. Vsi se neprestano spreobračamo, saj nobeno spreobrnjenje ni trajno, je proces. Vsak kristjan doživlja več spreobrnjenj, pri čemer so nekatera

globlja, odločilnejša kot druga. Frančiškovo srečanje z gobavcem je zelo spremenilo njegov odnos do Boga in ljudi, saj je v njem prepoznal Kristusa prav v objemu. Usmiljenje je našlo pot preko oči, tako mu je postalo tisto, kar se mu je prej gabilo, sladko. Spremeniti je treba naš pogled.

Največji sovražnik usmiljenja je naš napuh, tako je tudi Bog dal Frančišku spoznati, da je Ljubezen, ki ga ljubi kljub njegovim slabostim. Frančišek je takrat ugledal soljudi kot ranjena bitja, ki lahko z Božjim usmiljenjem postanejo dobra. Ni se več ustavljal pri tem, kar se vidi na zunaj, kot je pokazal v dogodku z roparji. Odkril je Božje usmiljenje v sebi in drugih.

Frančišek v nagovoru o bratski ljubezni poudarja, da je želja po oblasti velika skušnjava, zlasti za predstojnike skupnosti, zato glede brata, ki se je pregrešil, naroča: »Tisti, ki so prejeli oblast soditi druge, naj sodijo z usmiljenjem, kakor bi sami hoteli prejeti usmiljenje od Gospoda« (1 Fp). Usmiljenje stopnjuje še s tem naročilom: »Da bi ne bilo nikoli nobenega brata na svetu, ki bi se pregrešil, kolikor bi se največ pregrešiti

mogel, pa bi potem, ko bi se ozrl v tvoje oči in iskal v njih usmiljenje, odšel, ne da bi se ga ti usmilil, in tudi, če ne bi iskal usmiljenja, ga TI vprašaj, če želi usmiljenje. In če bi se pozneje tisočkrat pojavil pred tvojimi očmi, ga ljubi bolj kot mene, in sicer zato, da ga pritegneš h Gospodu» (4 Fp).

Vidimo, da ni dovolj le poznati Božjo Besedo, ampak jo moramo živeti, saj »Črka namreč ubija, Duh pa oživlja« (2 Kor 3,6).

Frančišek Božjo besedo doživlja kot zakrament, blagruje človeka, ki živi iz Besede, zato se tudi vedno izraža z odlomki iz Svetega pisma. Kaj pa mi? Jezus je najprej poklical apostole, jih pripravljaj ter slednjič poslal. Zato potrebujemo oporne točke:

Vztrajno branje Božje besede, Frančiškovih spisov, vodila itd.

Vztrajno spreobračanje ter življenje v bratstvu, sprejemanje služb, služenje

V svojem okolju biti pričevalec, prizadevati si za pravičnost in mir, družbeno delovanje

Po papeževih besedah je preroška služba kristjana iti iz osebnega odnosa z Bogom v bližino ljudem, kot je delal

Jezus. Naj se nihče ne bi čutil ločenega, zapuščenega. Zato naj nihče ne živi zase, ampak za Kristusa in brate. Živimo blage! Tako vedno gojimo upanje, gradimo Cerkev, v vsakem življenjskem obdobju odgovarjamo na Jezusov klic in hodimo naprej. Ne smemo se sprijazniti z navidezno gotovostjo, ki nam preprečuje slaviti Boga, sprejeti je treba izzive, se spreminjati in spreminjati.

Po nagovoru smo nadaljevali z delom po skupinah ob poudarkih pisma Benedetta Lina na lanskem generalnem kapitlu v Assisiju ter nato poročali naše ugotovitve ob vprašanjih:

Vodenje FSR z vidika klica svetosti

Ali to, kar delam, vodi mene in brate k svetosti?

Ta vprašanja so nas spodbudila tudi k razmišljanju o naših reakcijah na perečo problematiko beguncev v Sloveniji in uvideli smo, da strah ni pravi odgovor na človeka v stiski. Papež nas je namreč pozval, naj vsaka župnija sprejme eno begunsko družino. Ali zmoremo to?

Srečanje smo zaključili z molitvijo, kjer nas je Gospod nagovoril: »Iščite in boste našli, trkajte, in se vam bo odprlo, prosite in boste prejeli ...« (Lk 11,9). Na koncu smo se družili ob agape, polni mizi domačih dobrot, za katere smo pozornim gostiteljem iskreno hvaležni.

Sestavila Helena Fortuna Jenko

br. Klemen Jerinc,
tajnik KB Kamnik

V krajevnem bratstvu Kamnik smo se na srečanje pripravili na rednem srečanju skupine. Skupaj smo ugotovili, kaj vse je potrebno pripraviti. Vesel sem, da smo lahko gostili predstavnike toliko bratstev pri nas v Kamniku. Posebna milost je imeti ob sebi zbrane ljudi, ki v Frančiškovi karizmi vidijo pot za življenje. Ob predavanju p. Silvina smo imeli možnost razmišljati o usmiljenju. Kaj je usmiljenje? Kaj pomeni biti usmiljen? Menim, da smo prav na srečanju dobili nove spodbude, da bomo še bolj zvesto sledili našemu ustanovitelju sv. Frančišku.

s. Mili Gorenc,
predsednica KB Vič

Takšna srečanja so mi zelo všeč, ker nas, brate in sestre povezujejo med seboj in nas spodbujajo k temu, da živimo v Frančiškovem duhu. Vidimo, da v tem prizadevanju nismo sami in da vedno lahko računamo drug na drugega. Zelo posrečeno izbran predavatelj in tema o usmiljenju, ki me nagovarja tako na osebni ravni kot tudi v odnosu do sočloveka.

s. Marija Krč,
KB Kranj Primskovo

Lepo je tukaj. Večkrat sem že bila z našim predsednikom br. Igorjem na kakšnih sreča-

njih in vedno je lepo. Zelo mi je bil všeč tudi nagovor.

p. Silvin Kranjc
OFM, duhovni asistent
OFS Ljubljana

Vedno s simpatijo gledam na Frančiškov svetni red. Trudil sem se, da bi se bratstva pomladila in vedno sem imel pred očmi družine. Tudi današnje srečanje je lepo, dobro pripravljeno. Močna spodbuda v tem razmišljanju je prav to leto usmiljenja. Dobro je, da vidimo, kje smo, in da si želimo stvari izboljšati. Ne smemo se prepustiti malodušju, kot pravi papež Frančišek, ampak je treba graditi naprej v tej danosti, ki jo imamo. In z več ognja!

Zbrala Mateja Trajbarič OFS

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

Blaženi Franz Jägerstätter

Avgusta 1943 je v vojaškem zaporu Tegel v Berlinu mož, obsojen na smrt, zapisal: »Tudi če to pišem z vklenjenimi rokami, je to bolje, kot če bi bila vklenjena moja volja. Včasih se Bog razodeva s tem, da podeli moč tem, ki ga ljubijo in ne postavljajo zemeljskih stvari pred nebeške. Ne zapor, ne okovi, še smrt ne more ločiti človeka od Božje ljubezni ali ga oropati njegove vere in svobodne volje. Božja moč je nepremagljiva.« Ta mučenec, Franz Jägerstätter, je bil razglašen za blaženega 64 let kasneje, na slovesnosti je bila navzoča tudi njegova 94-letna vdova.

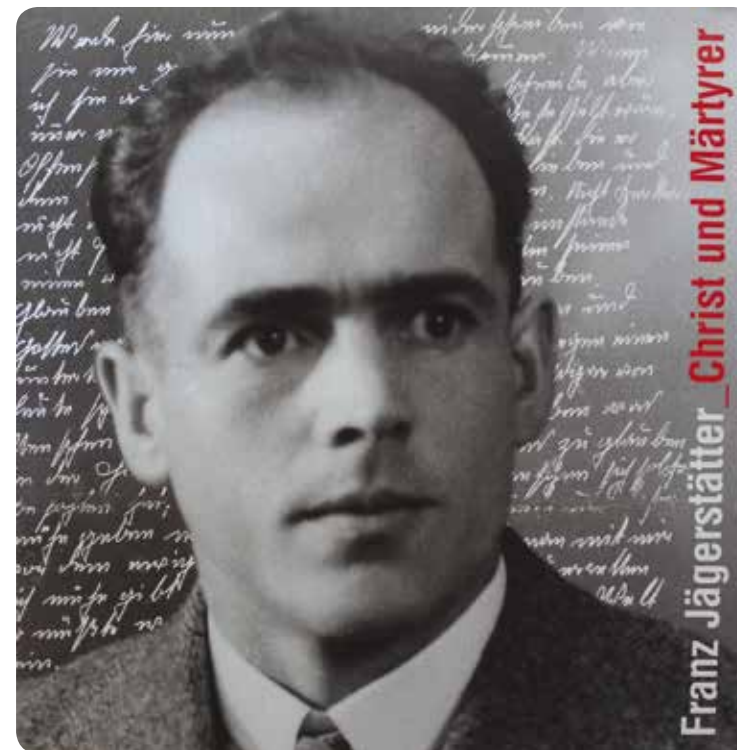
Franz Jägerstätter se je rodil v kraju Sankt Radegund, majhni vasi blizu Salzburga, kot nezakonski sin Rosalie Huber in Franza Bachmeierja. Oče mu je umrl med prvo svetovno vojno, ko pa se mama leta 1917 poročila, ga je njen mož Heinrich Jägerstätter posvojil.

V mladosti je Franz veljal za bistrumnega fanta, rad je bral, igral v pasijonskih igrah, igral citre. Nekaj je časa delal kot rudar v okolju, ki je pod vprašaj postavilo njegovo vero, ki se ji je za kratek čas odpovedal. V tem času je postal tudi oče nezakonske hčerke, za katero je do konca življenja skrbel. Leta 1933 je podedoval kmetijo svojega očima in se vrnil domov. Čez tri leta na veliki četrtek se je poročil s Franzisko Schwaninger, ki je bila globoko verna. Z njeno pomočjo se je vrnil nazaj k veri. V zakonu so se jima rodile tri hčerke.

Ko so nemške čete leta 1938 vkorale v Avstrijo, je bil Jägerstätter edini v kraju, ki je 10. aprila na plebiscitu glasoval proti priključitvi. Čeprav ni bil član kakšne politične organizacije, je bil ves čas odprto proti nacistični vladi in politiki. Leta 1940 je vstopil v Frančiškov svetni red (tudi njegova žena je bila članica) in deloval kot zakristan v krajevni cerkvi. Dnevno se je udeleževal svete maše, bral Sveto pismo.

Najprej je v nemški vojski opravil osnovno urjenje, ko pa so ga leta 1943 vpoklicali v vojsko, se je izrekel proti bojevanju za tretji rajh. Pogosto, ko so ga poskušali prepričati v kompromise, je citiral Sveto pismo: »Ne počenjajmo zla, da bi iz tega prišlo dobro!« (prim. Rim 3,8). Njegovo prošnjo, da bi deloval kot sanitetni delavec, so zavrnil. Zaradi njegovega upora so ga zaprli. V zaporu je bil najprej v Linzu in nato v Berlinu.

Na prepričevanja, naj si premisli zaradi svoje družine, je zapisal: »Ali dejstvo, da imam ženo in otroke, spremeni zlo dejanje v dobro?« Žena ga je v njegovi odločitvi podpirala. Na procesu so ga spoznali za krivega spodbujanja vojaške morale in obsodili na smrt. Obsodba je bila izvršena 9. avgusta leta 1943, ko je bil star 43 let. Njegov pepel so pokopali na pokopališču v Sankt Radegundi.

Po smrti so mu mnogi (posebno kristjani, ki so služili v nemški vojski) očitali, da ni izpolnil dolžnosti, ki jih je imel do svoje žene in otrok. Tudi njegovega imena v njegovem rojstnem kraju najprej niso dali na spomenik k ostalim žrtvam vojne, pa tudi njegova vdova do leta 1950 ni bila upravičena do pokojnine.

Njegova usoda ni bila javno znana do leta 1964, ko je ameriški sociolog Gordon

Zahn izdal njegov življenjepis. Po njegovem življenju so posneli film, bil je glavna tema zgodovinske konference leta 1995. Leta 1997 je bila razveljavljena tudi njegova smrtna obsodba. Leta 2006 pa so mu v rojstnem kraju postavili spomenik.

Junija 2007 ga je papež Benedikt XVI. razglasil za mučenca in 26. oktobra 2007 je bil v Linzu razglašen za blaženega. Njegov praznik je na dan njegovega krsta, 21. maja.

Frančiška Koren OFS

Ko srečaš sestro Frančiško, je vedno tako svetlo in lepo, kot bi posijalo sonce. Iskreno se zanima za človeka, prav vsakemu nameni toplo in prijazno besedo. Čeprav je v življenju prestala mnoge preizkušnje, nosi v sebi veselje in vedrino, ki izhaja iz njene globoke vere in zaupanja v Božjo pomoč. Nalezljiv optimizem, ki razoroži vsakega človeka. In neizmerna hvaležnost in ljubezen do svetega Frančiška.

Draga Frančiška, kako se spominjaš svojega otroštva?

Rojena sem v mali vasi Repnje, v 4-članski družini. Imam še mlajšo sestro. Oče je bil krojač, zelo širokega in dobrega srca. Lepo otroštvo sem imela! Najlepše spomine imam na ata in staro mamo. Že v otroštvu smo bili povezani s sestrami (šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja, op. ur.). Tja smo hodili k sveti maši, pela sem v otroškem pevskem zborčku in sestre so me učile brati. Z vsem srcem in vso dušo so imele rade otroke! Tam smo srečevali dr. Trstenjaka, tudi p. Polikarpa se zelo dobro spominjam iz tistih časov. Moj zavetnik je sicer sv. Frančišek Saleški, ampak zavetnik moje stare mame je bil sv. Frančišek Asiški. Vedno smo zelo slovesno praznovali njen god. Vsi njeni smo prišli, vedno smo peli in to je bil zame in za nas vse res velik praznik. Imela sem tudi teto redovnico, ki je bila na Viču in je vsako leto prihajala v Repnje na duhovne vaje. Takrat je prinesla melisnice (bonbone), ki so bile nebeško dobre! Kasneje, ko sem bila že večja, sem jo z velikim veseljem obiskovala. Peljala sem se s kolesom, saj avtobusov takrat še ni bilo. O, kako je bilo tam lepo!

Potem si se poročila, si ustvarila družino?

Zgodaj sem se poročila in pri 19 letih sem že rodila prvega sina. Kmalu za njim še drugega. Delala sem v tekstilni tovarni, ki je šla kasneje v stečaj. Težki časi so bili. Preizkušenj ni manjkalo, a sem v veri našla moč, čeprav nisem bila vedno goreča. Mlajši sin se je rodil s cerebralno paralizo. Ampak naredila sem vse, kar je bilo mogoče. Imel je najboljše zdravnike v Mestni otroški bolnišnici. Zelo sem jim zaupala. Tam sem dobila vso pomoč in oporo. Res sem se trudila! Šel je v redno šolo, imel je čudovito učiteljico. Kakšen blagoslov je bil, da je imel zgled v starejšem bratu! Tako smo šli naprej. Končal je gimnazijo in fakulteto! Oba sinova sta se poročila in zdaj imam 8 vnukov! Vsi so zelo pridni in povezani s Cerkvijo. Bogu hvala! Ko sta sinova šla od doma, sta rekla: »Mati, zdaj pa delaj tisto, kar te veseli. Ne smili se sama sebi!«

Frančiškov svetni red je gotovo nekaj, kar ti daje veliko veselja. Kako si ga spoznala?

Moja snaha je doma iz Šiške in tako sem tudi jaz našla pot do te župnije. Koliko opore in tolažbe sem dobila tukaj! P. Pavle mi je nekoč rekel, da sem tudi jaz enako vredna kot drugi, čeprav sem bila v stiski in takrat nisem mogla nič darovati za Betlehemske lučke. Pa zgled p. Bogdana, novomašnika! V tistem času je bil p. Vid duhovni asistent pri Frančiškovem svetnem redu. Povabili so me v bratstvo in med njimi mi je bilo zelo lepo. Odkrivali so mi svetega Frančiška, ki je občudoval stvarstvo, bil skromen, preprost, majhen in ponižen. In tak mi je bil blizu. S p. Marijem, ki je potem prevzel FSR, smo šli pred zaobljubami v Assisi. Že pred odhodom nam je skrbno pripravil gradivo in tam sem doživljala nekaj nedojemljivega! Vsako leto tudi hodim na duhovne vaje, to je več kot 15 let. Vse to me je vodilo k temu, da sem 23. maja 2005 naredila zaobljube. Želela sem narediti ta korak, a sem se ves čas spraševala, ali sem vredna tega poslanstva.

Se je tvoje življenje z zaobljubami kaj spremenilo?

Takrat mi je bila dana posebna milost. Po svojih zmožnostih sem se bolj dejavno vključila v življenje župnije in ko me je p. Mari povabil, da bi postala bralka Božje besede pri sveti maši, sem z velikim veseljem sprejela. Zadnja leta tudi molim sveti rožni venec pred Najsvetejšim. Vedno pa imam pomisleke in se sprašujem, ali sem res vredna te velike milosti.

Zavetnik moje stare mame je bil sv. Frančišek Asiški. Vedno smo zelo slovesno praznovali njen god. Vsi smo prišli, vedno smo peli in to je bil zame in za nas vse res velik praznik.

Pred kratkim smo v KB Šiška imeli volitve in smo se mlajši in starejši združili v eno bratstvo. Izvolili smo te za podpredsednico. Kako sprejemaš to službo?

Predvsem z veliko odgovornostjo. Zmogla bom samo z Božjo pomočjo in s podporo svojih bratov in sester. Ta služba je zelo odgovorna. Kot doslej bom še naprej rada hodila na vsa naša srečanja in upam, da ne bom razočarala bratov in sester, ki ste mi zaupali to poslanstvo. Veselim se našega razširjenega bratstva: vaše zagnanosti in mladosti ter naše molitvene podpore.

Vem, da imaš še posebej rada otroke. Po upokojitvi si jih dolga leta z vso

Ljubeznijo in skrbjo čuvala ter mladim staršem olajšala marsikatero stisko.

Da, poseben dar mi je bil dan! Otroci so moja velika ljubezen. Skoraj 20 let sem jih čuvala. Koliko smo ustvarjali skupaj in kaj vse smo obhodili! Tudi s študenti, ki so stanovali pri meni, sem se vedno dobro razumela. Imam

dvosobno stanovanje in za vse je bilo dovolj prostora. Zelo rada imam tudi otroke s posebnimi potrebami in z velikim veseljem vozim prijateljico v Črno na Koroškem, kjer v zavodu biva njena hči. Koliko ljubezni dobim od teh otrok! To je nekaj zares dragocenega. Kar nekaj let sem bila tudi spremljevalka pri projektu, ko smo peljali 500 otrok iz socialno šibkejših družin (kasneje še otroke beguncev iz bivše Jugoslavije) z muzejskim vlakom na Sevniški grad. To je bil zame praznik, čeprav sem bila potem zelo utrujena!

Pred kratkim pa si prav zaradi te svoje ljubezni do otrok imela poseben »obisk«.

O, da. Prišel je inšpektor. Zelo mi je bilo hudo. Zares! Že eno leto ne va-

Veselim se našega razširjenega bratstva: vaše zagnanosti in mladosti ter naše molitvene podpore.

rujem več otrok. Povabila sem ga v svoje skromno stanovanje in takoj je videl, da se nisem šla nobenega zaslužkarstva. Videl je risbice in fotografije mojih otrok. In potem mi je bilo dano, da sem mu govorila o svoji ljubezni do Boga, do svetega Frančiška, o svojem življenju v Frančiškovem svetnem redu. Dana mi je bila ta posebna milost!

Slišala sem, da si včasih imela rada hitrost in avtomobile. Nam poveš še kaj o tem?

Da, rally sem vozila! Prijateljica me je povabila, pa sem šla! O, zanimivo je bilo. Osem let sva se udeleževali turističnega relija. Včasih sem vozila, včasih pa sem bila sovoznica. Takrat ni bilo težav s sponzorji. Veliko krajev smo videli, veliko gradov. Zares lepo druženje je bilo. Čudovite spomine imam na tisti čas.

Že v otroštvu si imela zelo lep odnos do svoje stare mame. To te je zaznamovalo za celo življenje, saj imaš rada starejše, bolne in onemogle.

Res je. Ko sem začela pogosteje zahajati v Šiško, sem najprej spoznala starejšo gospo, s katero sva se spoprijateljili. Tudi ona je bila v FSR. Zdaj je žal že pokojna. Vedno sem našla stik s starejšimi ljudmi. V njih vidim svojo mamo in staro mamo! Toliko dragocenega mi dajejo! Rada jih vozim naokrog, kamor koli že. Pokličem jih in jih pripeljem na srečanje. Pa v domove za ostarele sem jih vedno rada hodila obiskovat.

Draga Frančiška, hvala ti, da sva se lahko skupaj sprehodili skozi tvojo duhovno bogato življenjsko

pot. Hvala za tvoj zgled zaupanja in vere, ki premaga vsako, še tako težko preizkušnjo. Bog ve, koliko ljudi si se dotaknila s svojo dobroto, kolikim si prinesla življenjsko vedrino. On naj ti povrne in ti da moči, da boš še naprej z enakim žarom hodila po poti svetega Frančiška!

Pogovarjala sem se Mateja Trajbarič OFS

Darovi za revijo Brat Frančišek

4.01.2016	Vilar Marija	5 €
4.01.2016	Lilijana Bole	20 €
14.01.2016	Lucija Rozman	20 €
14.01.2016	Minka Kuclar	100 €
28.01.2016	Bizjak Stanislav	8 €
5.02.2016	Turk Terezija Marija	10 €
9.02.2016	Župnija Brezovica	20 €
12.02.2016	Tone Vidic	40 €
15.02.2016	Nikolaja Malalan	30 €
16.02.2016	Frančiška Jurkovnik	15 €
22.02.2016	Jožefa Žagar	100 €
24.02.2016	Ivan Napret	20 €
18.03.2016	Malči Šmuc	20 €
18.03.2016	NN - LJ	50 €
21.03.2016	Justina Klepič	10 €
1.04.2016	NN	300 €
1.04.2016	Frančiškani, Avstralija, (500 AUD)	344 €
13.04.2016	Ana Kamenšek	20 €
SKUPAJ: 1.132 €		

Stigme – znamenja Kristusove ljubezni?

Intervju s frančiškanom
br. Melhiorjem Grošljem

K pogovoru s frančiškanskim bogoslovcem br. Melhiorjem me je spodbudila njegova sveža diplomska naloga z naslovom: »Stigme: Znamenja Kristusove ljubezni«, ki jo je 16. 3. 2016 zagovarjal na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani.

Najprej čestitke za uspešen zaključek študija. Za temo si izbral temeljno frančiškansko vsebino: kje si dobil navdih za ukvarjanje s stigmi?

Hvala lepa. Strinjal bi se, da je temeljno frančiškanska vsebina, saj je bil prvi izpričani stigmatik v zgodovini prav naš ustanovitelj sv. oče Frančišek. Prav tako smo skozi zgodovino kar nekaj stoletij stigme tesno povezovali z našo karizmo, saj je to, da je imel ravno Frančišek stigme, frančiškane zelo navdihovalo in navdajalo s ponosom. Seveda se je pojav hitro razširil na druge ljudi, stigmatiki so bile večinoma ženske. Razmerje je dejansko 7:1.

Ko sem pred nekaj leti v okviru svojega frančiškanskega leta en semester študiral na *Franciscans International Study Centre* v Canterburyju, smo tam obravnavali veliko prvotnih virov. To so bili Frančiškovi viri in viri o Frančišku. Tam sem za svoj esej tudi izbral temo o primerjavi stigme v prvotnih virih, npr. v prvih življenjepisih. To mi je odprlo možnosti in dalo idejo, da bi zadevo lahko malce razširil.

Kako si dokazoval, da stigme ne morejo biti psihosomatskega izvora, ampak da je skozi vso zgodovino na delu nekaj več?

Predvsem sem sprva šel po negativni poti in sem povedal, kaj stigme niso. Tu mi je veliko pomagalo delo dr. Mariane-schija, kirurga in teologa, ki se je ukvarjal prav s tem. Sprva sem definiral, kaj so stigme in njihove značilnosti. V bistvu so zaznamovanost z znamenji Kristusovega trpljenja. Od teh zaznamovanosti bi izpostavil predvsem položaj na telesu (dlani ali zapestja, noge in prsna stran), ki je dokaj ustaljen, ter dejstvo, da se stigme vedno pojavijo v ekstazi. Ta dva elementa sta pomagala, da sem dokazal, da npr. pri psihosomatski teoriji to ne vzdrži, ker je oblika ran pri tej teoriji drugačna, saj ni simetrično in tipično razporejena na rokah in nogah, ampak je lahko poljubno po vsem telesu. Poleg tega lastnost stigme, da so nezaceljive in da hkrati ne pride do okužbe, kaže na neki nadnaravni izvor. Stigmatiki

prav tako kažejo, da imajo v svetu neko poslanstvo, ki pa je lahko širše družbeno, kot na primer vidimo pri sv. Katarini Sienski.

V čem vidiš globok teološki pomen Frančiškovi-h stigme? Sam omenjaš tudi razlikovanje med »posnemanjem (imitatio) in sledenjem (sequi)«.

Ta dva termina sta zelo pomembna pri razumevanju Frančiška in njegove teologije. Pri njegovih virih vidimo, da je upo-

rabljajal predvsem slediti Kristusovim stopinjam (sequi) in ne da bi posnemal Kristusa (imitatio). Posnemanje pa je bilo v času Frančiška zelo razširjena praksa. Nekateri so to vzeli zelo dobesedno ter so se pokorili ter bičali (flagelanti). Zaradi tega nekateri današnji avtorji hočejo to zmotno pripisati tudi Frančišku, toda bičanje ni del prvotnega izročila. Frančišek pa tega ni imel v mislih, saj je tudi prvotni post pri njem pomenil odtegotovanje hrane in predvsem bedenje, nič ni bilo o bičanju. Hotel je slediti le temu, kar je Jezus delal na zemlji. To je ponižnost, da se odenes v uboštvo in trpljenje, ki ga je preživel Gospod, ko ni imel doma in je bil tujec in popotnik med nami. Frančišek je to želel in zanj tudi ne moremo reči, da je bil le kristocentričen, ampak se je njegova teologija nanašala na vse osebe Trojice. Frančišek

se ne omejuje le na Kristusovo človeškost in božanskost ter trpljenje, ampak se hoče pokoravati Očetovi volji. To, da vrši Očetovo voljo in se vrača k njej prek sledenja, je zanj najbolj pomembno.

Frančiškani pa so sčasoma začeli uporabljati pojem *imitatio* za Frančiška v duhu svojega časa, kar lahko ugotovimo po študiju del iz predvsem 14. stoletja. Že prvi življenjepisec je to dal v svoje delo, drugi pa so temu zgledu le sledili. Za Frančiška so bile stigme dar in potrditev njegovega sledenja, drugi pa so v tem začeli videti še več in Frančišek je tako v *imitatio* postal tudi drugi Kristus in nam vsem zgled.

Navajaš tudi druge stigmatike poleg sv. Frančiška, npr. p. Pija in Magdaleno Gornik. V čem lahko nagovarjajo sodobne kristjane in tudi neverujoče?

Navedena stigmatika in tisti, ki so res sledili Božji volji, so bili trdni ljudje, polni vedrine. Imeli so velike kreposti in željo, da pomagajo drugemu. P. Pij je imel gorečo željo, da kot duhovnik in dobrotnik bolnišnice pomaga lajšati trpljenje sveta po zgledu nebeškega Zdravnika. On in Magdalena sta delala za zveličanje duš; bila sta del svojega časa in ga tudi v marsičem presegala. Prejela sta veliko mističnih darov, ki ju potrjujejo za pristna. Še bolj kot to, da sta sotrpela s Kristusom, pa je nagovarjajoče, da sta svoje življenje povsem poklonila služenju drugemu. Stigme so res lahko veliko znamenje, ki nagovarja mnoge, bolj pomembno kot to pa je, da oseba ne služi sebi in svojim željam, ampak vse posveti Bogu, Cerkev in ljudem.

Hvala za odstrnitev nekaj bogatih misli. Vse dobro na tvoji nadaljnji poti!

Pogovarjal se je br. Jan Dominik Bogataj OFM

Mestna knjižnica Izola gosti razstavo o otroštvu v Afriki

V Mestni knjižnici Izola si lahko obiskovalci ogledajo razstavo z naslovom **Ali je pod istim soncem otroštvo res lahko tako drugačno?** Avtorja razstave sta učiteljica **Bojana Križnar Pivk** in **Tomo Križnar**, slovenski popotnik s kolesom, pisatelj, aktivist in humanitarni delavec. V vitrino sta postavila nekaj izdelkov iz naravnih materialov, ki jih ustvarjajo staroselci z vojnega območja v Republiki Sudan, natančneje od Modrega Nila, fotografije pa prikazujejo življenje njunih prijateljev Nub. Ob sprehodu skozi razstavo spoznamo, kako različno odraščajo otroci pri nas in v Sudanu.

Nube se večino dneva skrivajo v votlinah ali smuknejo v lisičjo luknjo, da nanje ne bi padla kaka bomba in jih raztrgala. V begunskih taboriščih si otroci sami izdelujejo igrače iz odpadnih materialov, iz drevesnih korenin pa si naredijo piščalke. Fantki brcajo žogo ali se gugajo na drevesih na gugalnici iz navadne vrvice. Malo večji otroci nosijo mlajše bratce in sestre v naročju ali na hrbtu. Njihova prva in najpomembnejša naloga je **ščititi in skrbeti drug za drugega**. Kljub vsem težavam se radi učijo. Šole so v bližini votlin ali pod drevesi, da so čimbolj neopazne in jih ne odkrijejo bombniki. Le redki otroci premorejo zvezek in svinčnik, v šoli pišejo s prstki po prašni zemlji, učijo se s pomočjo pesmi. Namesto na stolih in šolskih klopih sedijo na zapuščenih termitnjakih ali med vejami dreves. Otroci tudi pasejo mršavo govedo in osle. Kamnite ograje za živali utrdijo z živalskimi iztrebki, pomešanimi s slamo.

Njihove koče so okrogle, narejene iz blata, živalskega urina in slame – verjamejo, da v hišah z vogali stanujejo slabi duhovi. Fantje in dekleta po več ur hodijo, da zajamejo vodo in jo v plastičnih posodah prinesejo domov. Deklice s kamnom oblikujejo možnarje, da bodo lahko mlele proso. Ženske kuhajo na odprtem ognju. Imajo zelo malo loncev in kako posodo. Njihova običajna hrana je *kisra* – iz zmletega prosa spečena palačinka, in *okrina* – omaka. Jedo s prsti iz sklede, narejene iz polovice posušene buče. V sušni dobi, ko skopnijo zaloge hrane, se prehranjujejo z žuželkami. Otroci brez staršev v begunskih taboriščih po tleh iščejo izgubljena zrna. Spijo na tleh. Na zemljo pogrnejo kos blaga ali naredijo posteljo iz bambusa ali iz lesenih palic in vrvi. Vrvi spletejo iz korenin ali lubja kruhovca, ki mu pravijo slonje drevo. Poznajo samo dva letna časa, deževno in sušno dobo. Samo v deževni dobi se lahko okopajo – v lužah. Za bele zobe poskrbijo s pogostim umivanjem s paličico in slino. Nube so bili včasih goli, zato jih je vlada proglasila za divjake. Zdaj morajo biti oblečeni – nosijo stare ponošene in strgane majice, hlače in krila, kar jim ni všeč. Pravijo: **Včasih smo bili divjaki,**

zdaj smo ptičja strašila. Tudi obleko perejo v lužah.

Fotografije prikazujejo tudi življenje naših otrok. Dečki in deklice hodijo v šolo, pišejo in rišejo z različnimi pisali in barvicami. Imajo zvezke, učbenike in knjige – knjige lahko poiščejo tudi na bogato založenih knjižnih policah. Med poukom kemije delajo poskuse. Hodijo lahko v glasbeno šolo, k baletu, v različne krožke, se ukvarjajo s športom. Naše hiše imajo vogale, tekočo vodo in elektriko, kopalnico, moderno kuhinjo s štedilnikom in veliko posode. Otroci imajo lepe otroške sobe s posteljami. Okenske šipe čistimo s čistili, prah na tleh odstranimo s sesalnikom. Omare so polne oblek in včasih ne vemo, kaj bi oblekli. Posebna obleka je za smučanje, pa tudi za maskare. Pri hrani smo izbirčni in naše trgovine so vedno bogato založene. Tuširamo se, lase si posušimo s sušilcem za lase. Kljub zobnim pastam, zobnim ščetkam in zobozdravnikom ima marsikdo škrbaste zobe. Vozimo se v avtomobilih, gledamo TV, se pogovarjamo prek mobilnega telefona ali interneta. Da, tudi mi kličemo na pomoč, piše pod eno od fotografij: ko je pozimi žled ali ko so poplave.

Razstava ima namen seznaniti javnost z ogroženim ljudstvom Nube, kjer pred-

vsem otroci trpijo zaradi pomanjkanja vode in hrane, med igro in skrivanjem v votlinah zaradi strahu pred bombardiranjem. In so hvaležni za vsak trenutek življenja. Je tudi humanitarne narave. Obiskovalci imajo možnost naročiti fotografijo, ki jim je všeč. Zbrana sredstva Bojana in Tomo namenita izobraževanju otrok na ogroženih območjih v Sudanu. Razstava potuje po Sloveniji, predvsem po osnovnih šolah, kjer navadno pripravijo še izobraževalne in didaktične delavnice za otroke. V lanskem letu so si lahko prebivalci Izole ogledali razstavo v galeriji Plac Izolanov in na OŠ Livade, v MKI pa prisluhnili predavanju Toma Križnarja o življenju sudanskih Nub.

ŠP

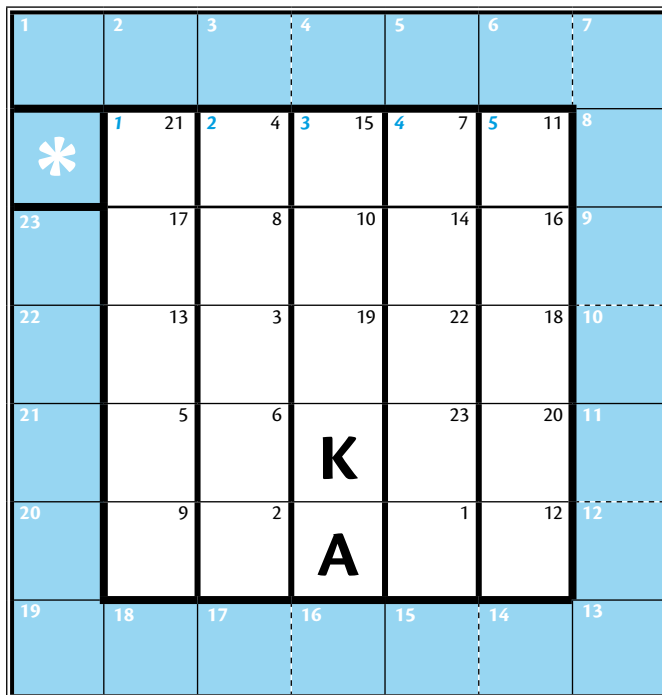

Nagradni okvir

Poiščite pet besed s petimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v debelo obrobljeni srednji del lika. Če posamezne črke nato s pomočjo številk prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 23 prebrali rešitev – navedek iz Matejevega evangelija (Sodba ob koncu časov).

1. velika, navadno okrogla ali valjasta kovinska posoda za kuhanje oziroma segrevanje, 2. osemnajsta črka grške abecede, 3. oblika ženskega imena Emilija; tudi ime svetovno znane švicarske čokolade, 4. dnevni metulj z belimi krili, 5. nebo, nebesni obok; tudi baldahin, pod katerim duhovnik na telov med procesijo nese monštranco.

Sestavila: Frančiška Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

Tudi Marija je morala z Jezusom pred Herodom bežati v Egipt!

Na uredništvo ste poslali 20 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Ana Alessandra**, Jakčeva 2, SI-8000 Novo mesto;
2. nagrada: **Antonija Mikelj**, Zoisova 5, SI-4000 Kranj;
3. nagrada: **Jožica Habjanič**, Arbajterjeva 1, SI-2250 Ptuj.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto) do 31. maja 2016. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (23)

XXIII.

Kako je sveti Frančišek rešil brata, ki je z grehom prišel pod oblast hudobnemu duhu.

Ko je nekoč sveti Frančišek molil v Porciunkuli, je po Božjem razodetju videl, kako so zli duhovi kot velika vojska obdali in oblegali samostan; a nihče izmed njih ni mogel prodreti vanj, ker so bili bratje tolikšne svetosti, da besi niso našli nobenega, v katerega bi šli.

Ker so pa vztrajali, se je zgodilo, da se je nekega dne eden bratov na drugega razjezil in v svojem srcu premišljeval, kako bi ga mogel zatožiti in se tako nad njim maščevati. V tem, ko je ta v svoji hudobni misli vztrajal, je našel hudič vrata odprta, vstopil v samostan in se usedel temu bratu na vrat.

Ko je pobožni in skrbni pastir, ki je vedno bdel nad svojo čredo, videl, kako se je vrnil volk, da požre njegovo ovčico, je dal brata takoj poklicati k sebi in mu je ukazal, naj nemudoma odkrije strup srda proti svojemu bližnjemu, zaradi katerega je prišel v sovražnikove roke. Prestrašen, da ga je sveti oče spregledal, je ta razodel ves strup in mržnjo, priznal svojo krivdo in ponižno prosil pokore ter usmiljenja. Ko se je to zgodilo in mu je bil greh odpuščen ter pokora naložena, je vpričo svetega Frančiška Satan zbežal. Brat pa, ki je bil po dobroti dobrega pastirja na ta način rešen iz krempljev krute pošasti, se je zahvalil Bogu, se vrnil poboljšani in podučeni čredi svetega pastirja in nato živel v veliki svetosti.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu. Amen.

Se nadaljuje.
Posodobljeni prevod
Alojzija Resa

pregledal in odmeve prevedel
br. Miran Špelič.

Premišljevanje

- Idejno ozadje, ki so ga vztrajno gojili po samostanih: videli so se kot nekakšne utrdbe svetosti vpričo sveta, kjer tabori denar/hudi duh; ali pa kot nekakšni rešilni strelovodi, ki varujejo družbo.
- Greh vstopa preko zamere. In ko se ugnezdi v nekem bratstvu, nobene pobožne vaje, noben načrt za evangelijsko korenitost ne more zaustaviti njegove rušilne moči.

- Ljubezen ne nasprotuje duhu resnice in bratskega opominjanja. Ta rožica spominja na Jezusov govor o krščanski skupnosti (Mt 18).
- Mi pravimo, da ne potrebujemo nobenega izrednega razodetja, da bi prodrli do vesti, ko se kritično oddaljujemo od besedila. In vendar Nova zaveza govori o razločevanju in o skrbi za skupnost kot o darovih Svetega Duha.

Kulturni vidik tega pojava se spreminja, službo edinosti v veri in ljubezni pa je mogoče opravljati samo v živi povezanosti z edinim »pastirjem in varuhom naših duš«, Gospodom Jezusom.

Tako v Rožicah kot v zgodovini reda omenjeno služenje ne pripada nujno duhovniškemu redu. Vezano je na »brata, varuha in služabnika« bratstva in enako na vse brate, ki morajo živeti v verni pokorščini evangeliju in Svetemu Duhu.

Frančiškanstvo je bilo na začetkih (in je, hvala Bogu, tudi danes) oprezno pred skušnjavo sakralizacije avtoritete. Spoštovanje do klerikov in duhovnikov ni pomenilo, da sme v red vstopiti klerikalizem.

Luknja v tlaku nad prepadom v Carcerih, skozi katero je Frančišek nagnal hudobca.

Alepo: čudež med razbitinami (prevod)

Z vstopom v leto 2016 se je v sirskem Alepu začelo intenzivno bojno delovanje vladnih sil in ruskega letalstva proti upornikom. V mestu je aktivna Jezuitska služba za begunce (JRS – Jesuit Refugee Service) in jezuitski pater Sami Hallak. Pater Sami piše dnevnik, del katerega je pred kratkim v več jezikih objavil portal *AsianNews*. V dnevniku opisuje predvsem težave z vodo in poudari, kako neustavljivo je upanje in kako neomajna je vera sirskih kristjanov sredi te peklenke preizkušnje.

Iz Kriznega dnevnika p. Samija Hallaka SJ

22. januar 2016

Ljudje so zelo obupani. V mestu ni vode in slišati je, da je vodovod prekinjen ter da bo tako dolgo ostalo. Daeš oziroma

miličniki Islamske države, ki nadzirajo zajetje, v katerem je dovolj vode za mesto Alepo, so prekinili dovod iz razlogov, ki jih trenutno ne poznamo. Za obupane ljudi je to razlog več, da zapustijo mesto in odidejo v smeri Zahoda.

Znano je, da vse več družin odhaja v Kanado. V našem jezuitskem centru imamo veliko cisterno vode s kapaciteto 22.000 litrov. Obenem smo priča veliki potrošnji. Če štejemo tudi člane Jezuitske službe za begunce, je število ljudi, ki delajo v naši hiši (pisarne so v drugem nadstropju) več kot 20. Vodne rezerve zadostujejo za 12 dni. Enako kot ostali sem tudi jaz zaskrbljen.

27. januar 2016

Intenzivna bombardiranja se nadaljujejo! Tokrat so bombe padle pred cerkvijo sv. Mihaela. Bilo je ob enajstih dopoldan. Eno okno je uničeno, dvoje ali troje steklenih panelov je razbito v male koščke. Trušč je bil strašen.

Vode še vedno primanjkuje. Obup ljudi je tolikšen, da sem bil pri nedeljski

maši prisiljen reči, da bo voda v naslednjem tednu nazaj. Trditev polna vere in upanja. Dobro je učinkovala na ljudi, zlasti ker je nekdo drug trdil – podobno kot jaz, brez kakršnega koli dokaza – da vode dolgo, dolgo ne bo.

Že več mesecev opogumljam ljudi, naj ohranjajo pozitivno gledanje in naj gojijo take misli, ki bodo vir tolažbe. To je edini način, da preživimo. Od včeraj se pojavljajo glasovi, da bo voda v nedeljo nazaj ... Inšalah!

Vsak dan odnesem 50 litrov vode v šolski kompleks, da bi jo študentje porabili za tople napitke (čaj in kava). Nepitne vode imamo dovolj zahvaljujoč bližnjemu studentu. Problem je, da se vsake toliko časa pojavi kdo, ki nas poskuša prevarati s prodajo kakšne vode, ki bi lahko prihajala iz zelo kontaminiranega območja.

Pred tremi dnevi se je začela velika bitka za Alepo. Vladna vojska napada in grmenje orožja se sliši vso noč vse do jutranjih ur. Budilke ne nastavljamo, saj spimo samo v trenutkih od ene do druge eksplozije.

V zameno eksplozivni izstrelki padajo na četrti, ki jih nadzira vlada. Ena bomba je padla blizu frančiškanske cerkve (cerkev sv. Bonaventure, bolj znana kot Ram Church). Uničen je bil velik kip Device Marije. Ljudje to razumejo kot slabo znamenje.

Moja družina živi nasproti neke cerkve. Nisem v skrbeh, saj so tri sobe v tej stavbi že bile uničene zaradi eksplozij izpred sedmih mesecev. Celi sta ostali samo dve stanovanji. Eno ima od eksplozije uničena vrata. Sosedu sem dejal, naj odide, saj je njegova hiša povsem porušena. Moral bo razdeliti ali prodati tistih malo stvari, ki so ostale, saj se v prihodnje lahko zgodi marsikaj.

Kar se mene tiče, rad ponavljam: »Nečimrnost čez nečimrnost, vse je nečimrnost.« Mistična izkušnja vojne.

14. februar 2016

V sirskih šolah smo se učili, da je nafta črno zlato, bombaž pa belo zlato. Danes odkrivamo, da je voda brezbarvno zlato. Kakor zaradi zlata nastane zlata mrzlica,

tako se zdaj lahko reče o vodi, ki je v mestu že več kot mesec dni primanjkuje. Ljudje so prisiljeni, da jo kupujejo za velike vsote. K temu prištejmo še strošek elektrike, ki mnoge prisili, da vso noč ostanejo v temi, saj ne zdržijo obeh stroškov hkrati – vode in elektrike – in se zato odločijo za tisto, kar je bolj potrebno.

Razen pitne vode, ki se lahko uporabi samo enkrat, se vsa druga voda uporabi dvakrat ali trikrat. Ko se kdo kopa, vso toplo vodo zlije v vedro. Nato od umivanja porabljeno vodo zbere v lonec. Vsaka kapljica vode, ki spolzi s telesa, se skrbno zbere in kasneje porabi za čiščenje. Ko vodo uporabljamo za pralni stroj, so v njej čistila in drugi dodatki, zato jo zberemo in uporabimo za čiščenje hiše. Ko z njo očistimo stanovanje, jo uporabimo za sanitarije, kar je že tretja raba iste vode. Tako lahko hkrati prihranimo pri vodi in pri detergentih,

saj je cena obojega visoka. Zdaj kupujemo stvari, na katere prej nismo polagali pozornosti.

Naša dvajset tisoč litrska cisterna za vodo je skoraj prazna ... Tri dni smo iskali nove vire, da bi jo napolnili, vendar je treba čakati, da prideš na vrsto. Čakalna lista – kot si lahko predstavljamo – je dolga. Prek povezav z drugimi organizacijami je pater Ghassan včeraj uspel pridobiti cisterno s 15.000 litri vode. Ogromna količina je to. Za mesec dni bo dovolj, inšalah ... Medtem se sliši, da bo voda spet prišla čez mesec dni.

Anekdota: danes je Valentinovo. Geslo: »Ljubim te, čeprav smrdiš.« Najbolj priljubljeno darilo je pločevinka rožnate barve ... polna vode.

15. februar 2016

Črn dan: boji so hudi, enako povračilni udari. Bombe padajo povsod, vendar

se najprej zdi, da kristjani niso pomembna tarča, saj eksplozivna sredstva na njihova območja ne padajo. Zato so žrtve zanje številke. Ko so bombe začele padati na krščanske četrti, so številke hitro dobile podobo oseb.

Zadnjič so umrli trije, včeraj jih je umrlo šest. Strah je stopil med krščanske prebivalce. To so tisti, ki so ostali v mestu, ker niso imeli sredstev, da bi odpotovali. Prvič se je zgodilo, da je neka zasebna televizija blizu režimu predvajala podobe krščanskih žena, ki so na predsednika Asada naslavljale svoje pritožbe, da imajo dovolj trpljenja in hočejo, da pride do rešitve. Običajno mediji blizu režimu in uradna poročila predvajajo meščane Alepa, ki pravijo, da sprejemajo težave in ponižanja v imenu odpora ter da so oborožene skupine teroristov sovražniki naroda.

Poznam nekatere od teh oseb. Pritožujejo se nad razmerami, toda da bi se le prikazali na televiziji, rečejo, kar želijo šefi medija. Takšna je črna moč malega ekrana.

18. februar 2016

Vode še primanjkuje. Krožijo govorice, da bo voda spet na razpolago čez dva ali tri dni. Poročila pravijo, da je voda v vodnjakih v centru mesta na minimumu in da je razglašen alarm. Potreba je velika.

Dva milijona ljudi imata skrajno potrebo po vodi. Povsod po mestnih kotih in arterijah videmo tovornjake, ki noč in dan vozijo vodo. Cena litra nepitne vode je 1,5 ali 2 sirski liri. Cena pitne vode pa je 125 lir po steklenici (in lahko pride do 600 lir za tistega, ki jih hoče pridobiti kak ducat).

Kljub vsemu kristjani vedno najdejo znamenja upanja. Prejšnjo nedeljo sem govoril z nekim vodovodarjem. Vprašal me je, če sem videl čudež Marijine podobe, ki so jo uničile bombe. »Čudež?« sem vprašal. »Kip je vendar uničen!« »Že,« je odgovoril, »toda obličje Device in skoraj ves prednji del kipa sta ostala nedotaknjena. Njene v molitev sklenjene roke so le malenkost poškodovane. To vse pove! Pater, to je čudež!«

Odgovoril sem mu: »Tvoja vera je čudež. Kip je padel in se razbil na koščke, tebi pa uspe med razbitinami ugledati znamenje, da je Gospod še vedno tu – z nami.«

Ta mož me je spomnil na rimskega stotnika, ki je stal pred umirajočim Jezusom in vzkliknil: »Resnično, ta je bil Božji Sin!« Vodovodar ni edini. Mnogi so pozabili, da je kip padel, in se spominjajo samo tistega dela kipa, ki je ostal »čudežno« nedotaknjen, četudi gre samo za tretjino izvirne skulpture.

Vir: »<http://branenacesti.blogspot.si/2016/02/aleppo-cudez-med-razbitinami-prevod.html>«

p. Branko Cestnik CMF

Moj slovenski camino

DEVETI DAN: PODRAGA – ŠTJAK – AVBER – TOMAJ – KREPLJE – REPEN-TABOR – TRST = 41 km

»KO SEM TE VPRAŠAL, ME LJUBIŠ, SI MI ZMAJALA Z GLAVO, REKLA MI NISI BESEDE, ČAKAL ZAMAN SEM TO ...«

Tako nam je pel Miran, vsak dan, večkrat na dan. Ko je kot rambo prišel za nami, ki smo počivali nekje ob poti ali na kakšnem zidu, smo točno vedeli, da bo zapel ... Ko smo blatni in mokri prišli pod kakšen napušč, smo točno vedeli, da bo zapel ... Ko smo vlekli iz nahrbtnikov pelerine, dežnike ali steklenice s pijačo, je zapel ... Ko smo zvečer odložili palice in nahrbtnike pred našim začasnim domom, je ... da, Miran je zapel!

Dan smo začeli z molitvijo pred kapelico v Podragi, posvečeno sv. Jakobu. V župnijskem zidu je bila že od leta 1842 vgrajena kapelica in pred nekaj leti so se domačini in Jakobčki odločili, da jo obnovijo in posvetijo sv. Jakobu, zavetniku romarjev. Mozaično podobo sta izdelali sestro Pavla in Darinka Bajec.

Imamo torej svojo kapelico, pa tudi svoj križ tam nekje sredi dolenjskih host. Obnovili so ga Jakobčki, pobudo za to je dal Hinko, ki je veliko pomagal in vodil dela.

Kmalu smo prišli na Vrhe, kjer je meja med Vipavsko dolino in Krasom, in v Štjak, kjer nas je pred cerkvijo sv. Jakoba počakala gospa Ana, ki skrbi za cerkev in je bralka Božje besede. V cerkvi nam je prebrala o njeni zanimivi zgodovini, o bogati notranjosti in glavnem oltarju, kjer se sv. Jakob poklanja Mariji.

Iz Štjaka smo se spustili navzdol v dolino Raše, kjer je bilo včasih veliko mlinov, po poti, po kateri so nekdanje hodili šolarji, in se potem vzpeli do vasi Avber. Od kje takšno zanimivo ime? Verjetno iz nemške besede Haube, ki pomeni kapo ali pokrivalo.

Stopili smo v cerkev sv. Nikolaja, ki jo je poslikal slikar in kipar Tone Kralj (1900–1975). Povabil ga je domači duhovnik Vergil Šček, zaveden Slovenec.

Pri domačinih, prijateljih poti sv. Jakoba, smo spet doživeli nadvse prijazno gostoljubje. Domač pršut in sir, pa domač kruh in teran. Pa še vedrili smo tam, saj se je izpod neba dvakrat vsula toča, ki jo je spremljalo močno grmenje.

Enkrat je treščilo čisto blizu. Hvala Bogu, da smo bili pod streho!

Pot smo nadaljevali proti Tomaju in obiskali rojstno hišo Srečka Kosovela (1904–1926), lepo in urejeno domačijo. Letos je 120-letnica njegove smrti. Oskrbnica nam je povedala nekaj besed iz Srečkovega kratkega, vendar zelo plodnega življenja in nas pogostila z rožnim likerjem. Imeli smo tudi kratek kulturni program. Prisluhnili smo njegovim pesmim BORI, BRINJEVKA in KMEČKI KRUH ter njegovim izredno naprednim mislim.

V vasi Kreplje smo obiskali cerkvico sv. Notburge, svetnice, ki jo pri nas bolj malo poznamo. Bila je preprosto dekle, služila je na gradu in dobila ukaz, da dela tudi v nedeljo. Temu se je uprla in ko je vrgla v zrak srp, ni padel nazaj na tla, ampak ostal v zraku in Notburgi ni bilo treba delati v nedeljo.

Ključarka gospa Marija je že odšla v večnost, romarji pa smo se ustavili njej v spomin, zmolili zanjo, zapeli najlepšo majsko pesem »Spet kliče nas venčani maj« in se poslovili od prijaznih domačinov.

Ko smo prišli iz cerkve, smo ugotovili, da ni Mirana. Kaj zdaj? Naprej, nazaj, kam? Na telefon se ni oglasil. Najbolj je skrbelo Barbaro, našo voditeljico. Ko smo začeli delati strateški načrt, so nam domačini povedali, da so videli

nekoga, ki jo je v čudni pelerini mahal mimo cerkve naprej po poti. Metodij se je odpeljal za njim z avtom in nam kmalu sporočil, da nas živ in zdrav čaka pri gostilni Ravbar. Hvala Bogu, vse je dobro, kar se dobro konča!

Čez kraške gmajne, polne zelenega ruja, po kolovozih in ozkih poteh in čez travnike smo prišli do Mirana, do gostilne in do našega kombija. Vsega smo se razveselili! Šoferju Stanetu se je zdelo čudno, saj smo bili veseli in nasmejani in čisto nič utrujeni. Preoblekli smo se v najbolj čiste hlače in čevlje ter društvene majčke in se odpeljali do Repentabra, do krasne Marijine cerkve, kjer smo od predsednika društva dobili listino vsi, ki smo opravili slovensko Jakobovo pot.

In še zadnje dejanje: slovenska sveta maša v cerkvi sv. Jakoba na Campo San Giacomo v Trstu. Prijazni vikar Klemen nas je rešil zadrege in daroval z nami in za nas našo zahvalno mašo. Po maši smo dobili naše potne liste oz. kredencijale z vsemi žigi in podpisi. Pred cerkvijo nas je čakalo še eno lepo presenečenje: Nušini prijatelji so prinesli odlične krhke flancate in pravi šampanjec.

Nazdravili smo! Iskreno in veselo: »KOL'KOR KAPLJIC, TOL'KO LET, BOG NAM DAJ NA SVET' ŽIVET'«. In v deževnem večeru smo se odpeljali domov.

Se nadaljuje. Piše: Ester

Počitniški potopis po Kareliji, Norveški, Švedski, Finski, Talinu in St. Peterburgu

NE BOJ SE STOPITI NA NEZNANO POT, DA BI DOSEGEL NEZNAN CILJ! – 2011

5. del

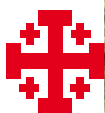
**5. avgust, petek:
Iz Rusije na Norveško**

Da mi je bilo spanca že ob 5h dovolj, je razlog v tem, da sem prejšnji dan na vlaku poleg branj tudi veliko spal. Verjetno sem nadomeščal spanec, pa vendar ga je bilo že zgodaj zadosti. Posvetil sem se slavju Marije Snežne in jutranja sv. daritev na skrajnem severu evropske Rusije je bila enkratna. Nisem se spuščal v primerjavo z rimsko avgustovsko vročino, s padajočim snegom in zavijanjem vetra v Murmansk. Marija Velika je prekrila s plaščem vse te drobnarije in ugibanja. V istem postajnem bifeju sem našel postan sendvič in kavo za 120 rubljev, se poslovil od babuške, ki je celo noč dežurala na hodniku pred komnato oddiha, ji zaželel lep dan in odhital pred Meridian. Tudi tam je bila še ista blondinka, ki mi je prejšnji dan dajala odlične nasvete za mašrutko, seveda z opazno utrujenimi očmi, vendar z nasmeškom za dobro jutro. Če bi se še malo več ukvarjal z njo, bi mi mašrutka kratko malo odpeljala. Samo ozrem se in že je bil lep mercedesov kombi pred recepcijo. Greste za Kirkenes? Da! Vsega nas je bilo troje in šofer. Med

potjo sta vstopila še dva, in to je bilo vse. Hitra vožnja, včasih dež, rosa, nič sonca, pa veliko tovarn, vojaških območij. To je bilo triurno spremstvo na 230 kilometrih do Norveške. Vmes dve vojaški kontroli dokumentov. Kako to, da je na tem skrajnem severu vse tako zeleno? Breze in grmičevje, celo nekaj pravega gozda. Naselij malo. Zanimivi kraji kot Titovka, Nikelj in pa še mnogo imen s prav finskimi besedami. Torej je bilo nekdanje finsko ozemlje in ruski car si ga je prisvojil, tako kot velik del Karelije. Tu ima Rusija silne zaloge niklja, saj je železnica za prevoz rude speljana skorajda do norveške meje.

Ruski šofer je res v rekordnem času dosegel edini kopni mejni prehod Rusije z Norveško, imenovan Jakobselv. Kar vrsta avtomobilov je čakala pred mejno zapornico, podobno kot nekdanje na češkoslovaški meji. Stražarka je spustila nekaj avtomobilov v mejno območje prehoda, ko je pa videla našo mašrutko, je avtomobile zaustavila in nam dala prednost. Smo javni prevoz, in ta ima prednost pred zasebnim. Šofer pove, da naj vzamemo vsak svojo prtljago in vsi lepo v vrsto. In spet je vse po rusko.

Čakaj in pridno potrpi. Uradnice in uradniki tekajo sem in tja, vrsta pa stoji. Ta mejni prehod ima neki poseben režim, ki omogoča Rusom in Belorusom enostaven vstop na Norveško, seveda z vizo; Norveška ni v EU, je pa v šengnu! Zadnji koraki v Rusiji so me peljali v brezcarinsko trgovino. Kaj drugega kot nabava pijače pred najdražjo državo v Evropi, ki še uveljavlja prohibicijo. Alkoholne pijače so tam vsaj štirikrat dražje. Nekaj sem nabavil, da bo vsaj za sv. mašo in nekaj za litanije. Dobiček v čast Mariji Snežni.

Šofer potegne prav v središče Kirkene-
sa in v vsej prijaznosti pove, da se vrača nazaj v Murmansk ob 2h po norveškem času. Če bo kdaj potreba, nič se ne ve, kako bomo še romali. Mestni avtobus, ki pelje do пристаниšča obalne ladijske linije Hurtigrute, bo peljal ob 11h. Ča-

sovna razlika med Rusijo in Norveško je 2 uri. Tako imam čas za poceni malico v nakupovalnem središču, ladja bo draga! Na postaji je zbranih mnogo ljudi. Slišim, da so Švicarji, velika skupina. Ko vstopam na ladjo pa še srbska govorica, torej tudi naši. In ker sem bil hiter, sem bil prvi na recepciji in naročil karto do Harstada in se seveda pozanimal, če bi bila tudi kabina. Mladenka je dolgo iskala in že sem slutil, da bo veljal odgovor nemške agencije, češ da je ladja popolnoma zasedena, kmalu pa mi je izročila kartico s pripombo, da je bila še edina kabina na voljo. Torej!!!! Ne obupaj!

Odhod je točen ob 12.45 in prvi pri-
stan je Vardo. Mesto s 3500 prebivalci, ki je bilo povzdignjeno v mesto že leta 1788 kot ribiško in pristaniško mesto. Ukvarjajo se sušenjem rib. 21. julija 1893 je iz pristanišča izplul Fridtjof Nansen ter

s svojo ladjo Fram in odpravo dosegel 86 stopinj in 4 minute severne širine. In po treh letih se je spet vrnil.

Enourni postanek ladje MS Nordnorge so pripravljavci ekskurzije predvideli za obisk Nansenovega spomenika, zastoj pa je bil obisk protestantske cerkve. Prav čedna cerkva je kar sama vabila. Že na pragu je nekdo kar v nemščini pozdravil, očitno skrbnik cerkvice, ker je kar čutil

Švicarje. In res so bili v velikem številu tudi na ladji. Kratko je razložil vsebino oltarne slike, ki je v trikotniku za moj okus predstavlja la podobo žene. Zato sem vprašal, če predstavlja Marijo. Dejal je, da predstavlja Jezusa, večno modrost. Zaključil je z zahvalo, da smo se oglasili v cerkvi, in nam želi srečno plovbo naprej. Neka Švicarka ga je takoj vprašala, če je morda pastor ali uslužbenec. Pa je dejal, da je učitelj in da kot prostovoljec rad sprejme potnike s Hurtigrute in jim razloži cerkev. Prav prijazno in spodbudno.

Na informacijah je zapisano,

da bo sonce zašlo ob 23.25 in dobro uro kasneje vzšlo. Sem kar verjel, ne da bi preverjal točnost napovedi. Ampak, hladno je. Od karelijskih 30 stopinj do tukajšnjih komaj 8 je razlika. Kako naj ne bo, ko so pa padajoče grape v strminah še polne snega, in to sredi naše avgustovske vročine.

Se nadaljuje.
p. Peter Lavrih

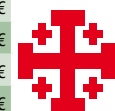
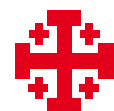
Darovi za Sveto deželo

Terezija Anžlovar	5 €
Jurij Brodschneider	5 €
Ivan Čebokli	5 €
Angela Dolinar	5 €
Elda Grizon	5 €
Frančiška Hladnik	5 €
Leopoldina Kalčič	5 €
Andrej Kobal	5 €
Rafael Kodra	5 €
Marija Kotnik	5 €
Janez Lešnjak	5 €
Aleksandra Marija Merlinc	5 €
Alenka Pirtovšek	5 €
Anton Pozne	5 €
Metka Rupert	5 €
Martin Serucar	5 €
Franc Sitar	5 €
Jožica Sotenšek	5 €
Viktor Sotlar	5 €
Jože Švigelj	5 €
Marija Tavčar	5 €
Veronika Urbinc	5 €
Marta Zoretič	5 €
Meta Zupančič	5 €
Ivana Žnidaršič	5 €
Vesna Žorž	5 €
Franc Zupan	9 €
Ivan Arnež	10 €
Tilka Babič	10 €
Anica Babič	10 €
Avrelija Bednar	10 €
Peter Benet Franc	10 €
Mirko Bergelj	10 €
Marija Bogataj	10 €
Andreja Bohinc	10 €
Mira Bojkovič	10 €
Ana Burja	10 €
Jerica Burlačenko	10 €
Miroslava Čarman	10 €
Nada Dolenc	10 €
Mirka Dolgan	10 €
Stanislava Fajdiga	10 €
Ivanka Falant	10 €
Adela Fece	10 €
Ana Glavan	10 €

Jožica Gnezda	10 €
Vera Golob	10 €
Vera Golob	10 €
Anica Gregor	10 €
Katarina Hozjan	10 €
Majda Hržič	10 €
Jože Ibanc	10 €
Roman Jager	10 €
Bogomil Jelenc	10 €
Marija Jericijo	10 €
Veronika Jurca	10 €
Ivo Kerže	10 €
Janez Kirer	10 €
Vera Koleša	10 €
Franc Koren	10 €
Danijela Košmerl	10 €
Zdenka Kovač	10 €
Roza Kovač	10 €
Marija Krajnik	10 €
Fanika Kramer	10 €
Breda Kregar	10 €
Jožica Kresnik	10 €
Zofija Krmec	10 €
Primož Krt s.p.	10 €
Zinka Kutnar	10 €
Ida Lesjak	10 €
Anton Leskovar	10 €
Jožica Lipovšek	10 €
Hermína Lisjak	10 €
Magdalena Lorbek	10 €
Anton Lugio	10 €
Marija Markun	10 €
Ana Martelj	10 €
Andrej Mertelj	10 €
Marija Mis	10 €
Ana Mohar	10 €
Zofka Možina	10 €
Alojzij Možina	10 €
Aleš Novak	10 €
Marija Oblonšek	10 €
Draga Obranovič	10 €
Janez Opara	10 €
Andrej orel	10 €
Milan Ošlak	10 €
Zora Ovsenik	10 €
Jožef Pajtlar	10 €

Peter Pangerc	10 €
Josip Pavlič	10 €
Marija Pavlič	10 €
Mihael Pečkaj	10 €
Adela Perušek	10 €
Viktorija Pešič	10 €
Ivana Peternel	10 €
Leopold Plaznik	10 €
Jožefa Pleskovič	10 €
Elizabeta Porenta	10 €
Jožef Požar	10 €
Jožef Pučko	10 €
Anton Razpotnik	10 €
Karmen Reja	10 €
Martina Saje	10 €
Jožica Senegačnik	10 €
Marija Magdalena Sever	10 €
Olga Skočir	10 €
Matej Smukavec	10 €
Milena Sovdat	10 €
Angela Stanonik	10 €
Nežka Stopar	10 €
Antonija Strle	10 €
Jože Suhadolnik	10 €
Anton Škafar	10 €
Tilka Šteblaj	10 €
Mija Tavčar	10 €
Marjan Tisel	10 €
Alojzij Turk	10 €
Jožefa Urbanija	10 €
Zofija Vidic	10 €
Marijana Vidmar	10 €
Marija Vilar	10 €
Ines Vodopivec	10 €
Jerica Vrabič	10 €
Pavla Zore	10 €
Zorka Zornik	10 €
Ida Zupančič	10 €
Ivan Žnidaršič	10 €
Marija Bavec	15 €
Justina Belič	15 €
Ana Gorc	15 €
Franc Gradišek	15 €
Ernest Gungl	15 €
Ivan Hafner	15 €
Anton Hribar	15 €

Nada Jelovčan	15 €
Angela Jerak	15 €
Mira Kočar	15 €
Gašper Kos	15 €
Marija Marič	15 €
Srečko Pirih	15 €
Marija Polegek	15 €
Anton Primožič	15 €
Drago Rajbar	15 €
Marjan Salobir	15 €
Marjan Sedej	15 €
družina Sobočan	15 €
Marija Stariha	15 €
Frida Tegelj	15 €
Cecilija Tomec	15 €
Janez in Marjeta Vasle	15 €
Marija Vidmar	15 €
Ana Škorjanc	19 €
Magdalena Ancimer Pirnat	20 €
Pavel Andoljšek	20 €
Marjeta Anželjč	20 €
Andrej Arko	20 €
Franc Arko	20 €
Neža Avguštin	20 €
Terezija Babič	20 €
Lojze Babnik	20 €
Lidija Bajc	20 €
Stanislav Bizjak	20 €
Marija Boh	20 €
Janez Butala	20 €
Milena Cerar	20 €
Irena Cimperman	20 €
Vladimira Čas	20 €
Kristina Čater	20 €
Miroslava Čuk	20 €
Sabina Dolinar	20 €
Andreja Dover	20 €
Štefka Durič	20 €
Majda Ficko	20 €
Majda Ana Ficko	20 €
Rosvita Flajs	20 €
Darko Glivar	20 €
Anica Globočnik	20 €
Alojz Goličnik	20 €
Marija Grdadolnik	20 €
Avgusta Hrovat	20 €

Marija Jager	20 €	Pavla Oman Bučan	20 €
Stražičar Janez	20 €	Ivana Onušič	20 €
Janez Jelovčan	20 €	Frančiška Orešnik	20 €
Anica Jeraj	20 €	Martina Pavlič	20 €
Ivan Jerončič	20 €	Branko Pavlin	20 €
Zdenka Jukič	20 €	Olga Pelaj	20 €
Anton Kalčič	20 €	Marija Perše	20 €
Cecilija Kavčič	20 €	družina Petelin	20 €
Ludvik Kepe	20 €	družina Peternel	20 €
Dragica Kladnik	20 €	Pavla Pirih	20 €
Terezija Kocmur	20 €	Blaž Pišek	20 €
Veronika Kocuvan	20 €	Zora Plavc	20 €
Jožefa Kočevr	20 €	Rozi Pohar	20 €
Bogdan Kodrič	20 €	Božidar Popovič	20 €
Marija Kokol	20 €	Vida Potočnik	20 €
Marko Kolar	20 €	Vera Primc	20 €
Marija Kolenc	20 €	Ivanka Pristovnik	20 €
Silvana Konj	20 €	Marija Pucelj	20 €
Marjana Konte	20 €	Iva Radovanovič	20 €
Tomaž Kovač	20 €	Terezija Ramovz	20 €
Zlata Kovač	20 €	Marjan Repovž	20 €
Ana Kozlin Žigon	20 €	Župnija Rovte	20 €
Miha Koželj	20 €	Marija Rožič	20 €
Marija Kragelj	20 €	Jožefa Rugelj	20 €
Darinka Kravos	20 €	Nada Rus	20 €
Branko Krevelj	20 €	Janez Sibal	20 €
Eva Kržišnik	20 €	Ivana Simeonov	20 €
Amalija Lavre Glerkeš	20 €	Alenka Slejko	20 €
Tomaž Leskovec	20 €	Marija Smukavec	20 €
Marija Lilija	20 €	Simona Srebernjak	20 €
Ljudmila Magajna	20 €	Erika Stanič	20 €
Nikolaja Malalan	20 €	Marija Stanonik	20 €
Franc Marinič	20 €	Olga Strgar	20 €
Ana Matošević	20 €	Čilka Suhadolnik	20 €
Marijana Maznik	20 €	Kristina Šajn	20 €
Angelca Medle	20 €	Zorka Švara	20 €
Emil Merčina	20 €	Pavla Tekavec	20 €
Marija Mihevc	20 €	Andreja in Stane Tičar	20 €
Olga Mlakar	20 €	Ivana Turk	20 €
Marija Mohar	20 €	Božidar Urh	20 €
Jožica Možinas	20 €	Vida Urh	20 €
Bogomir Mrakič	20 €	Rezka Vehovar	20 €
Alojzija Munda	20 €	Marta Vesel Glavač	20 €
Peter Murgelj	20 €	Jože Vidmar	20 €
Ana Marija Muri	20 €	Jernej Vomberger	20 €
Frančiška Nastran	20 €	Alojzija Vrabčič	20 €

Marija Vrbnjak	20 €	Jože Obreza	40 €
Družina Zagorc	20 €	Martina Orožen	40 €
Tončka Zalaznik	20 €	Mihaela Arnež	50 €
Rudolf Zore	20 €	Darja Belak	50 €
Štefan Zupan	20 €	Marija Car	50 €
Jožefa Žnidaršič	20 €	Primož Cevc	50 €
Neznani darovalec	20 €	Ivana Čopič	50 €
Simona Čop	25 €	Šatej Darja	50 €
Marija Čuk	25 €	Milena Goršič	50 €
Franc Grad	25 €	Zdenko Jakop	50 €
Janez Mrak	25 €	Slavko Kanalec	50 €
Janez Prešeren	25 €	Ljudmila Konhajzler	50 €
Avugust Škrabar	25 €	Slavica Kuželj	50 €
Ana Tonejec	25 €	Ana Matinič	50 €
Stane Krašovec	30 €	Ljudmila Miklavčič	50 €
Alojzija Bajzelj	30 €	Ivana Mrak	50 €
Bernarda Ceferin	30 €	Marija Natnik	50 €
Marija Cotič	30 €	Marija Perčič	50 €
Dragica Čavlovič	30 €	Marija Perko	50 €
Danica Doborovoljc	30 €	Frančiška Rode	50 €
Karmen Frelj	30 €	Jožef Rutar	50 €
Petra Kočevr Baraga	30 €	Anton Sajko	50 €
Ivan Kranjc	30 €	Kristina Skibin	50 €
Cvetka Lanisnik	30 €	Franc Strah	50 €
Anica Ličen	30 €	Janez Strašek	50 €
Metod Lukan	30 €	Mihael Sušnik	50 €
Franc Martinjak	30 €	Danica Šebanc	50 €
Draga Medvešček	30 €	Neda Štiglic	50 €
Marjan Mencinger	30 €	Erika Teran	50 €
Neža Metelko	30 €	Jakob in Albina Tome	50 €
Marinka Noč	30 €	Elizabeta Travnik	50 €
Ivanka Pleško	30 €	Magdalena Urbas	50 €
Jožica Resman	30 €	Tilka Urleb	50 €
Štefka Sršen	30 €	Cvetko Valič	50 €
Marija Stibilj	30 €	Marija Majda Zupančič	50 €
Anton Suhadolc	30 €	Gabriela Darina Žvanut	50 €
Marija Suhadolnik	30 €	Klek varnost pri delu d.o.o.	50 €
Marija Sumer	30 €	Nika Beravs	60 €
Tatjana Štor	30 €	Nika Beravs	60 €
Ana Turk	30 €	Vlasta Globevnik	60 €
Edvard Ucansek	30 €	Vlasta Globevnik	60 €
Jožefa Zupančič	30 €	Joško Fajdiga	75 €
SPES	30 €	Ana Rogelj	90 €
Franc Dimnik	35 €	Marija Arnež	100 €
Stanislav Dolšak	35 €	Rozi Brežnik	100 €
Zalka Jelinčič	40 €	Franc Čeh	100 €

Alojzij Gorenc	100 €
Marija Halas	100 €
Frančišek Hočevar	100 €
družina Miklavc Padevski	100 €
Jože in Stanka Oblak	100 €
Alenka Poljšak	100 €
Alojz Rogelj	100 €
Slavica Šikovec	100 €
Silvana Šivic	100 €
Frančiška Špendov	100 €
Zdravko Urbančič	100 €
Vera Zupančič	100 €
Stane Žakelj	100 €
Vojko Žega	100 €
Lescom d.o.o.	110 €
Demetrijski Jamšek	175 €
Katarina Zorko	200 €
Karmel Mirna peč	200 €
Tatjana Kobi	500 €
SKUPAJ	10.363 €

Romanje v Indijo

Kalkuta, mesto matere Terezije – barviti Radžastan z nepozabnim Tadž Mahalom – kolonialna Goa z bogato zapuščino misijonarjev
NOVEMBER 2016
v sodelovanju z agencijo Trud

1. dan: MB-LJ-Benetke-Kalkuta. Dopoldne se z avtobusom odpeljemo do beneškega letališča in z enim postanikom poletimo v Indijo.

2. dan: Kalkuta

Kalkuta, kjer se mešata podoba kolonialne Evrope iz 19. stoletja in vrvež milijonskega vlemesta, je povezana z mnogimi pomembnimi imeni. Za nas je najpomembnejša zavetnica najrevnejših in najbolj odrinjenih, blažena mati Terezija, ki je največji del svojega poslanstva opravila prav v tem mestu med gobavci in drugimi reveži, brezdomci, otroki in ostarelimi. S Kalkuto je neločljivo povezano tudi ime največjega indijskega pesnika Rabindranatha Tagoreja, ki je za svojo brezčasno literaturo in ustvarjanje prejel Nobelovo nagrado. Med ogledi bomo obiskali pomemben hindujski tempelj, ogledali si bomo gotško katedralo sv. Pavla, zvečer pa vstopimo v center, kjer je prebivala mati Terezija in kjer je svetnica tudi pokopana.

3. dan: Kalkuta

Eden od najbolj prepoznavnih simbolov Kalkute je tudi spomenik v čast

angleški kraljici Viktoriji. Ustavili se bomo ob indijski sveti reki Ganges, se sprehodili po znamenitem knjižnem sejmu, obiskali izdelovalce glinenih izdelkov. Večer bo namenjen osebni molitvi ob grobu matere Terezije.

4. dan: Kalkuta-Džajpur

Radžastan - prestolnica Džajpur, ki je edinstvena mešanica modernega in tradicionalnega in pravo doživetje je sprehod po ozkih ulicah, bazarjih, tradicionalnih obrtniških četrtih... Značilne rožnate barve je tudi mestni simbol, Palača vetrov.

5. dan: Džajpur

Trdnjava Amber, kamor se bomo povzpeli kar s sloni. Veličastno stopnišče, palače in vrtovi nam bodo pričarali podobo nekdanjega bleščečega domovanja radžputske gospode. Prevzel nas bo starodavni observatorij Jantar mantar, čigar instrumenti so še danes do sekunde točni.

6. dan: Džajpur-Agra

Agra, mestu večne ljubezni - Tadž Mahal, je pravi beli čudež v marmorju.

7. dan: Agra-New Delhi

New Delhi, milijonsko mesto nasprotij. Spoznali bomo prelepo mošejo Jama Masjid, z rikšo se bomo zapeljali po ozkih uličicah med prodajalci začimb, čaja, med stojnicami in majhnimi trgi.

8. dan: New Delhi-Goa

Goa je nekdanje pomembno trgovsko in pristaniško mesto ob Indijskem ocea-

nu. Goa je najmanjša od 25 dežel, ki tvorijo Indijo. Velika je za petino Slovenije.

9. in 10. dan: Goa - Ogledi v Goi

11. dan: let v Benetke-LJ-MB

CENA:

2.490 evrov (najmanj 35 potnikov),
2.590 evrov (najmanj 25 potnikov),
2.690 evrov (najmanj 15 potnikov);

VKLJUČUJE: letalski prevoz, letališke pristojbine, prevoz do letališča in nazaj, notranje lete Kalkuta-Džajpur in New Delhi-Goa, prenočevanje v hotelih 4****, polpenziona po programu (zajtrki, večerje), vse lokalne prevoze, ogleda in vstopnine, urejanje vizuma, slovenskega vojača in duhovno vodstvo, zdravstveno zavarovanje;

OBVEZNO DOPLAČILO: napitnine 50 USD (vojaču na poti);

DOPLAČILO PO ŽELJI: enoposteljna soba 350 evrov;

VIZUM: je vključen v ceno. Ob prijavi morate oddati fotokopijo potnega lista. Najkasneje dva tedna pred odhodom potrebujemo potni list, dve fotografiji in izpolnjen obrazec;

PLAČILNI POGOJI: 30% akontacije ob prijavi, preostalo lahko na obroke;

SPLOŠNI POGOJI so sestavni del programa in so na voljo v poslovalnici.

IZŠLO PRI KAPUCINIH:

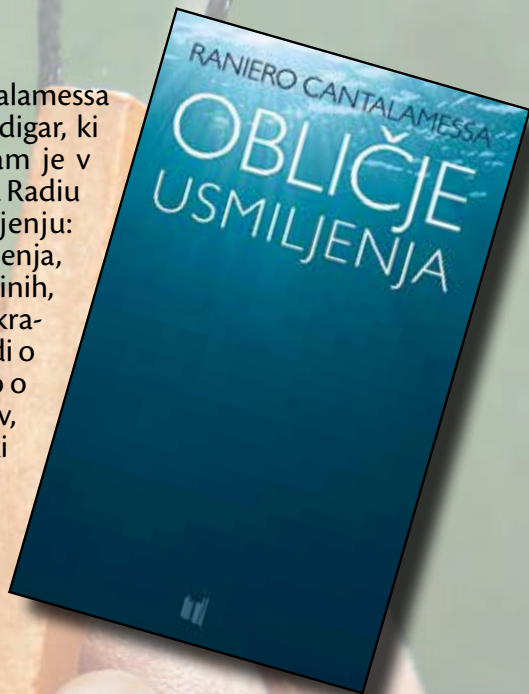
Raniero Cantalamessa OBLIČJE USMILJENJA

Italijanski kapucin br. Raniero Cantalamessa (* 1934), že od leta 1980 papeški pridigar, ki smo ga letos dobro spoznali, saj nam je v postnem času vodil radijski misijon na Radiu Ognjišče, razmišlja o Božjem usmiljenju: kako se je kazalo v zgodovini odrešenja, kako se je razodelo v Kristusu ter o načinih, kako nam danes prihaja naproti po zakramentih Cerkve. Ob tem spregovori tudi o dolžnosti in delih usmiljenja, posebno o dolžnosti Cerkve in njenih služabnikov, ki so poklicani k temu, da so z grešniki usmiljeni, kakor je bil usmiljen Jezus.

obseg 144 strani
mehka vezava
cena 7 €

Naročila na spletni strani:
<https://zalozba.kapucini.si>
ali po elektronski pošti:
zalozba@kapucini.si

cena e-knjige: 3,50 €
nakup na spletni strani spletnaknjiga.com

V PRIPRAVI PRI ZALOŽBI BRAT FRANČIŠEK:

Knjiga o porciunkulskem odpustu
Molitvenik za porciunkulo

